

~~1242~~
~~CT4~~

062 - 1143

01 1127 0393 UB AMSTERDAM

V R U C H T E N

D E R

E E N Z A M M E I D .

1292

G4

1292
G4.

V R U C H T E N

D E R

H E N Z A A M H E I D .

OP DE
A F B E E L D I N G
V A N
P E T R O N E L L A M O E N S.

Verlangt g'j MOENS te zien? Kon zij uw aandacht wekken?
Geliefde Landgenoot! wien ooit haar kunst beviel,
Welaan, 'k bied u mijn Beeld (schoon slechts in Schaduwtrekken)
Meer duidelijk schets: mijn Werk u 't Beeldnis van mijn ziel.

P. MOENS.

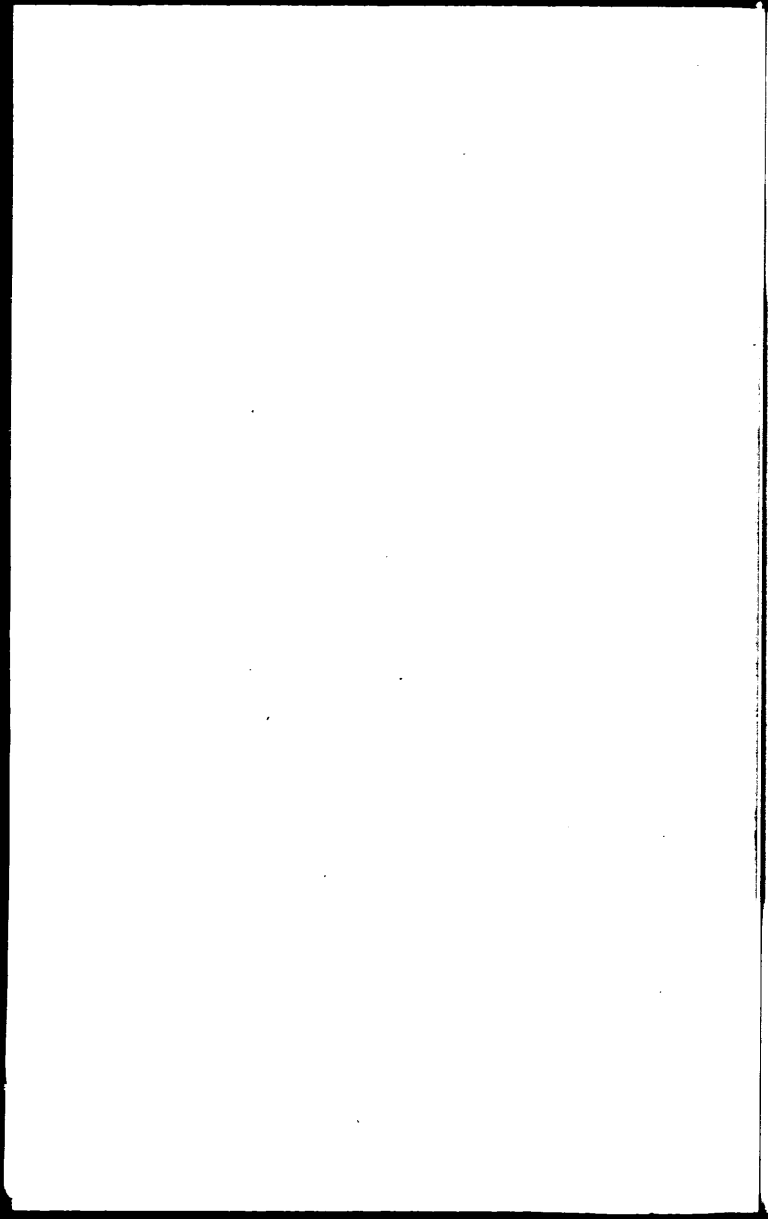
Genoot mijn ziel ooit stof om op Gods gunst te roemen.
'tWas toen ik u, O MOENS! eerst mijn Vriendin mogt noemen.
Elk, wie dit Beeld aanschouwt, legge ijdele trotschheid neêr,
En geeve, in d'eedle MOENS, aan God zijn' Schepper, de eer.

E. G. COSTER, geb. VAN DTK.

Het daglicht moge 't oog van MOENS slechts flauw doordringen,
Een heldrer dag dringt dóór in't stoffeloos gezicht,
Daar de onbevleete zon der blijde Hemelling'en,
Heur Godgewijde ziel, met vollen glans, verlicht.

A. FOXKE, SIMONSZ.

V R U C H T E N

D E R

EENZAMHEID,

D O O R

PETRONELLA MOENS.

Te A M S T E L D A M,

Bij A. B. SAAKES EN J. TIEL.

M D C C X C V I I I

VOORBERICHT.

*D*eze kleine Verzameling van Dichtstukken, die ik mijne Landgenooten aanbiede, was, nu ruim twee jaaren geleeden, reeds bestemd om in het licht te verschijnen; onderscheiden Stukjens in dezelve (die mijn gevoel, bij de voorstelling van schoon gecouleurde tafreelen der menschelijke volkomenheid, uitdrukten, eer nog eene bedaarde beschouwing van den tegenwoordigen staat, der nog ontwikkelende Menschheid, eer nog de duidelijste ondervinding, de levendigheid van die voorstelling had verminderd) zullen dit ten duidelijsten aantoonen.

Een samenloop van omstandigheden heeft een vroeger uitgaaf van deze Verzameling, verhinderd, en mij tegelijk van de gelegenheid om aan deszelfs beschaving verder te arbeiden beroofd. Deze bekendtenis, doet mij op de toegeevenheid van kundige Beoordeelaars hoopen. En schoon het eene zekere waarheid is, dat geen Schrijver ooit het recht heeft, om eenige harsfenvruchten, dien hij zelf als gebrekkig beschouwt, aan het lezend algemeen op te dringen, durf ik toch deze VRUCHTEN DER EENZAAMHEID, die het gevoel van mijn hart

VI V O O R B E R I C H T .

afteekenen , aan mijne Natuurgenooten , zonder bloezen , aanbieden . Zonder eene valsche nedrigheid voortewenden , vraag ik aan eedle zielen , (die de waare schoonheid in alle voortbrengfels der kunst zoeken en beminnen) om vergeeving voor gebreken ; terwijl ik mij intusfchen ook overtuigd houde , dat de taal van een gevoelyk hart , (waarin de zuiverste liefde voor orde en bedoeling , die hoofdtrekken van waare schoonheid , heerscht) niet geheel verachtelijk zal zijn . Eedle grondbeginfels , in de ziel van mijne Natuurgenooten aan te kweeken , en vertroosting in den boezem der treurenden te doen stroomen , dit was mijn bedoeling , zo dikwijls ik voor het algemeen iets in Poëzij of in Profa schreef , en ook in deze VRUCHTEN van mijn eenzaam doorgebragte uren , zal deze bedoeling kenbaar genoeg zijn . Onafgebroken rampspoeden vormden mij tot eene vriendin der vertrouwlijke EENZAAMHEID ; met een weemoedig genoeg , rollen mij , in haare schaduw , de oogenblikken voorbij , en de vertederende Poëzij beeldt niet zelden de aandoeningen van mijn lijdend hart , zo treffend als haar mooglijk is , af . Lijdende natuurgenoeten ! indien deze afbeeldingen , u eenig rein genoeg schenken kunnen , indien zij ,

in

in den bitteren kelk des jammers, eenige zoete druppelen ter vertroosting kunnen doen vloeijen, ó welk eene eedle voldoening voor mij!

ó Welke stille lieflijke zaligheeden zouden als dan, op mijn eenzaam levenspad, niet ontluiken, de eeuwig door liefde werkzaame Godheid, die alle mijne en uwe rampspoeden, eenmaal, voor ons onbewolkt, voor ons onsterflijk oog, als de bekoorlijke Lentebloesems van eeuwig toencemende zaligheeden, zal doen pronken; die Godheid verhoore mijnen wensch, en bekroone de ijverige, de welmeenende pogingen, van uwe deelneemende Vriendin

PETRONELLA MOENS.

Het Silhouet tusfchen de Fransche en Generaalte
Tijtel te plaatsen.

I N-

I N H O U D.

<i>Aan de Duisternis.</i>	Bladz. 1
<i>De Dood, rampzalig voor den Deugdriet, maar heilrijk voor den Braayen.</i>	6
<i>Aan God.</i>	13
<i>Aan den Zomernagt.</i>	18
<i>Bij het afschaffen van den Slaayenhandel, door de Fransche Natie.</i>	24
<i>Bij het Graf van een' Zuigling, voor een diepbedroefde Moeder.</i>	28
<i>De Wederontmoeting van mijn Gestorven Lievelingen.</i>	33
<i>Aan mijne Geliefde Chloë, toen zij zich op het punt zag om Moeder te worden.</i>	37
<i>Lofzang aan de Hoop.</i>	41
<i>Vertrouwendende Gedachten in Droefgeestigheid.</i>	46
<i>Aan mijn hartlijk Geliefde Chloë.</i>	51
<i>Gedachten bij het Vrijheids-Feest der Christenen, of Jesus Geboortedag.</i>	55
<i>Dichterlijke Verlustigingen op het Paaschfeest der Christenen.</i>	65
<i>Den 5 Januarij 1795.</i>	69
<i>Vrije Zanglust, den 15 Januarij 1795, het eerste Jaar der Bataafsche Vrijheid.</i>	74
<i>Bij den aanyang der Lente van het eerste Jaar der Bataafsche Vrijheid.</i>	79
<i>Vreugde-zang, bij de ontlukende schoonheden der Natuur, in Staats-Vlaanderen; opgezongen in Mei, 1795.</i>	85
<i>Aan de Vriendschap.</i>	90
<i>Aan mijn Dichtliet.</i>	92

A A N D E

D U I S T E R N I S.

Ontzettend schaduwbeeld vnn onaanwezenheid!
Kan teedre Poëzij uw doodlijk aanzijn schildren?
Rilt niet verschrikking aan uw eeuwigkoude borst?
Zal geen angstvalligheid verbeeldingkragt verwildren?
Maar hoe 't ook zij, voor u, die zwarte nagten baart,
Voor u is 't speeltuig hier bij 't zwijgend graf gesnaard.

Voor u, ó Duïsternis! die heel mijn levenswég
Befchaduw't, als 't verblijf der lang verstorven dooden,
Voor u weërgalmt mijn Lied, als kwijnend grafmuzijk;
Voor eeuwig is de vreugd uw stil gebied ontvloten.
Ja Droefheidvoedster! dáár, wáár gij uw vleuglen spreidt,
Dáár huivert ons gevoel, en schetst rampzaligheid.

De diepste afgrond, waar de zwartste grafrust woont,
Omhelst u, daar zijn damp het leeven doet verfmooen;
De rots, wier grondslag door 't koraalbosch wordt omkranst,
Bewaart u in haar grot, waar immer blikfems glooren.
De wieg der stoflijkheid was met uw schaâuw bedekt,
De jonge Oceaan wierdt uit uw' schoot gewekt.

Zoo ras de Ontwikking, op den adem van Gods mond,
Gelijk een trouwe duif, om 't wordend stelfel zweefde;
Toen, toen zonk woestheid op uw' zwarten boezem neer,
Daar silvren scheemring langs verdikte wolken beefde;
Straks blonk de dampkring met den glimlach der natuur,
En bood haar spiegelglas aan 't rustloos werkend vuur.

Beglansde Burgers! uit een min beneveld oord,
Verbaasden door ontzag, toen zij uw naamdag vierden;
Maar zij bewonderden uw stille majesteit,
Toen starrenkranzen door uw zwarte lokken zwierden.
o Nagt! o Duisternis! met flonkrend goud bestrooid,
Gij wordt aandoenlijk schoon, waar 't licht uw vleuglen tooit.

Waar 't licht uw vleuglen tooit? ja, maar één bliksemvlam,
Die om uw boezem kruik, doet u ontzagvol wijken;
Doch 't stervend vuur vergroot uw woeste zegepraal,
En kan den stoutsten moed des trotsaards doen bezwijken:
Ja! heffche wroeging, die al knaagend straf bereidt,
Maakt u als 't voorspook van een wrekende eeuwigheid.

Doch moedige onschuld, op haar zelfvolmaking grootsch,
Vindt ook in duisternis haar God — haar vriend — haar vader;
En, schoon de bleeke dood in 't bloezend maankop schuilt,
Geen schrikbeeld grimt haar aan, zij treed haar heilstand nader;
De rustkoets lacht haar toe, al vergt het zwijgend graf
Haar 't kleed der steiflijkheid nog voor den daagraad af.

o Grootſche Duisternis! die 't blinkend licht verhoogt,
En duizend weldaan uit uw rijke borst doet vloeien,
Gij zoogt verstand en vlijt, met nieuwe kragt en moed,
Gij doet het leeven in uw koele ſchaduw bloeien;
Toen daadlijk Aanzijn stout door 't plan der ſchepping drong,
Toen waart gij de eerſte telg, die God aan 't Niet ontwong.

Schoon 't beeld der eeuw'ge liefde in uw gelaad niet praat,
Schoon reine serafs u door vlammend licht verteeren,

Schoon u de menschheid schuwt, als gezellin des doods:
Toch zal ik in uw scharuw den toon der blijdschap leeren —

Al dekt uw woest gordijn de spiegels van mijn ziel,
Verbeelding schuift het weg, terwijl ik dankend kniel.

Vaak heeft onzekerheid mijn grootheid wreed vermoord,
Als moedloos ongeduld mijn pad met doornen zaaide;

En wanhoop, die zich diep in 't lijdend hart verschuilt,
Den laatsten roozenknop van 't kwijnend struikjen maaide;
Als valsche vriendschap vlood, bij 't knaagend zielverdriet,
Maar daar ontrok de nagt mij zijn vertroosting niet.

Elk voorwerp, voor mijn oog omsluit, zonk dan weg,
Terwijl bespiegling mij in hooger kringen voerde;

Waar werkende Almagt mij tot stille aanbidding dwong,
En paalen in den krans der wijze Goedheid snoerde;
Weemoedig weende ik, maar verrukkings eedle gloed
Schonk zachte kleuren aan mijn bangen tranenvloed.

Onzaalge Duisternis! omsluer dan mijn lot;
Nooit zal uw koude arm mijn fiere denkkragt kluistren;
Mijn aanzijn, 't sluimren moe, ontvouwt de vleuglen reeds,
Vertrouwlijke eenzaamheid blijft naar mijn klaagtoon luistren,
En lieve hoop, verfierd met lachend roozenblos,
Geleidt mij aan de hand door 't vaal cypresenbosch.

Een stilte, (plegtig als 't geboort-uur van den tijd,
Eer nog de afgrond zonk, en trotsche bergen baarde;
Eer nog de Oceaan, gelijk een zuigling, sliep,
Met nagt omwonden, aan de borst der ledige aarde)
God! zulk een stilte zweeft al suisfend om mij heen,
En groofsche Onsterslijkheid daalt blinkend naar beneen.

Nog stuit mijn denkkragt aan de grenspaal van het stof —
Waar benik?... 't is nog nagt — maar 't licht gloort aan de kinmen,
Mijn dood vertoont zich als de schoonste morgenstar.
Haast zal mijn gloriëdag langs purpren wolkjens klimmen —
Haast wordt mijn laatste traan in schaauw der zoerste rust;
Gelijk de nagtdauw van een lelie, weggekusch.

D E D O O D,

RAMPZALIG VOOR DEN DEUGDNIET,
MAAR HEILRIJK VOOR DEN
BRAAVEN.

Als bergen van gruwlen omfluierd met wolken,
Zoo zwart als de nagt,
Als bergen van gruwlen den stervenden booswicht
Doen fiddren voor wraak:
o Dood! hoe rampzalig is dan uw verschijning!..
Verbeelding bezwijkt.

Door angsten verwilderd, door wroeging gefolterd,
Vervloekt zich de ziel.
Afgrijselijke wanhoop, in rollende blikken
Vol jammer geschetst,
Afgrijselijke wanhoop brult woest in den boezem
Den dood te gemoet.

De kragten bezwijken voor stotende slagen
Van 't jaanmervol hart;
Ja! bergen van gruwlen verbergen de toppen
In wolken vol wraak —
Vol wraak?.. neen! die wolken zijn pestvolle dampen,
Door snoodheid gebaar.

De waarheid schiet blikfems, de leugens versmelten;
't Gevoel staat in vuur;
De vlammen des afgronds ontbranden, al dondrend;
Natuur word verscheurd.
De stervende booswicht wringt hooploos de handen,
Zijn tong is vertijfd.

Zijn smagende lippen, met loodverw ontoogen,
Tot zwijgen gedoemd,
Die lippen, waarop nu de gloedvolle adem
In snikken verdwijnt —
Die lippen bewegen zich éénmaal tot bidden —
Maar 't leeven zinkt weg.

Nog hoort hij de donders van 't vloekend geweten,
 Nog hijgt hij naar 't *niet*;
 Zijn jongste gedachte zoekt woest naar den Schepper,
 Maar smoort in den dood.
 o Dood! hoe rampzalig is hier uw verschijning!
 Mijn ziel is ontroerd:

Maar heldre fonteinen, vol vreugd en vertroosting,
 Ontspringen daar ginds —
 Daat ginds bij de sterfkoets van vrienden der Godheid,
 Door serafs omringd.
 o Dood! hier verschijnt gij zoo schoon, als een Engel,
 Die 't lijden verzacht:

Vertroostend en minzaam omhelst gij hier de onschuld,
 En kuscht haar in slaap.
 De bloemen des levens, die nimmer verwelken,
 Omkranfen u zacht.
 Niet bleek, niet holoogig, met seifen gewapend,
 Verschrikt gij de deugd.

Neen

Neen jeugdige blosjes, neen lachjens der blijdschap
Verfieren den dood;
Zijn hand draagt den sleutel der vreugdvolle toekomst —
En Vrijheid verschijnt.
De schoonste verwachting spreidt godlijk genoeg,
Op 't stervend gelaat.

De lieflijkste vrede, met God en zich zelve,
Beschaauwt het gevoel.
Aan 't grensperk des levens vertoont zich 't voorleden,
Met bloemen bestrooid,
Zijn telics der onschuld en roozen der liefde;
Zij spreiden haar geur. —

Die bloemen, tot glorië der godheid ontloken,
Zijn de eerkroon der deugd;
Een Engel verzamelt die lieflijke bloemen,
Met traanen bedauwd —
Met traanen, in 't lijden des moedvollen braaven
Aanbiddend^vgeschreid. —

Die traanen, zoo kostlijk, zijn heden in 't sterfuur
Tot Paalen gesteld.

Het oog des oprechten slaat lachende blikken
Op 't leeven terug;

De zeeugnende weduw, en 't lofzingend weesjen
Bestrooiden zijn paen —

Zij strooiden de palmen der dankende vriendschap
Alom wáár hij trad;

Nu weenen verdrukten, beroofd van bescherming,
Verstoken van troost.

„Wie biedt ons ontferming?” (zoo klaagen bedroefden)
„Wie redt ons in nood?”

Elk roemt nu zijn daaden, elk toont zijn geschenken;
En weent om een vriend:

Zelfs 't kindjen, nog spraakloos, plengt dankbare traantjens
Op 't brood, dat hij schonk.

ó God! hoe bekoorlijk is 't sterven des braaven!
Waar toeft gij? ó Dood!

Waar toeft gij? — mijn boezem, door snarten gefloerd,

Zoekt hijgend uw rust.

Ja, 't sterven der onschuld vertroost mij in rampspoed,

't Veradelt mijn hoop;

De lieflijkste sluimring daalt zacht, als een dauwen,

En 't leeven kwijnt weg.

Daar slaapt nu de Braave — zijn hart sloeg niet angstig,

't Zonk vreedzaam in rust;

De zegen der vriendschap bestierf op zijn lippen —

Nog lacht hij ons toe.

Met doodverw beschaduw'd, floot EELHART zijn oogen;

De sluier viel weg.

Al trillend en scheemrend ontvlugtte de wereld

Voor 't brekend gezigt;

Maar de eeuwigheid daagde, en JESUS omhelsde

Zijn Broeder — zijn Vriend:

Toen saarden de serafs de citers weér stouter,

En 't welkomlied klonk.

o Dood! hoe verrukkend is hier uw verschijning;

Waar toeft gij? tree toe. —

Ik gloei van verlangen; uw koelende schaduw

Wekt zinkenden moed.

Waar toeft gij?... verlos my — verberg u niet langer —

Mijn ziel is vermoeid.

A A N

G O D.

Mijn lofzang smelt in 't glorijlied
Van wezens, die, in ruimer kringen,
De hoogste jubeltooncn zingen —
Wier vlammeud oog de Godheid ziet.
Mijn lofzang galmt, langs donkre paden,
In schaduw van cypresfenbladen;
Wáár flauwe scheinring op verwekte roozen danst,
Wáár nagtverschrikking beelden schildert,
Wáár angst het zoekend oog verwildert,
Maar wáár de toekomst zich met morgengoud omkranst.

o God!

ó God! gij wraakt mijn danklied nooit,
 Dat lied wordt reeds door koorgezangen
 Van zaalge Broedren grootsch vervangen,
 Waar vriendschap 't paradijsloof strooit —
 Welaan, dat blinkende Engien luistren —
 Kan sterfelijkheid mijn grootheid kluistren?...
 De sluier, dien ik draag, is met Gods beeld bemaald;
 'k Heb nooit van stof mijn zwier gebedeld,
 'k Ben door mijn eigen stand veredeld —
 Mijn bloeiend aanzijn word door de eeuwigheid omstraald.

't Gevoel verstaat Gods Majesteit;
 Schoon aarde en hemel plegtig zwijgen,
 't Zal paalen aan mijn eerkrans rijgen,
 Als onderwerping eenzaam schreit,
 Als lieve hoop den rouw doet vlugten,
 Als afgeperfte boezemzuchten
 Verdwijnen in den galm — bij 't godlijk dankakaar;
 't Juicht eens bij liefde's offervuuren,
 Ja, 't waar gevoel tart wentlende nuren,
 En draagt den palmtak van Gods vrije Burgrenschaar.

De tijd ontzinkt mijn denkingkracht;
Geen graf kan meer mijn galm verzwelgen,
Mijn God! de Vrijheid van uw Telgen
Heeft al 't geleden leed verzacht —
Die Vrijheid geeft uw kroost zijn waarde;
Zij vlecht een zegekrans voor de aarde.
Zoo ras gevloekte dwang den jongsten adem haalt,
Zal heiliche wraak geen bloed meer plengen:
o Tijd! dan zult ge uw vleuglen zengen
Aan 't ongeschapen vuur, dat van Gods liefde straalt.

Onsterfelijkheid! is dit uw gloed?
Bloeit reeds mijn waar geluk volkomen?
Is dit geluid het ruiscend stroomen
Der beek, die eeuwgen wellust voedt?...
Nee, God! nog hoor ik 't hulploos schreien,
In ongebaande treurvaleien,
Waar vaak de teedre ziel een doornig bijpad kiest;
Tot dwaaling zelfs, door wrange vruchten,
Haar dwingt in JESUS arm te vlugten,
Waar schreiend naberoow in weldoen zich verliest.

Niet

Niét ríjp nog voor de onsterfelijkheid;
Kan 't stoffijk oog dien glans niet dalden;
ó Sterren! die den nagt vergulden,
Waar roeft uw zachte majesteit?...
Geduld, verwachting en vertrouwen
Doen mij 't verrukkendst beeld aanschouwen,
Het beeld der zaligheid, die boven 't sterflot woont;
Dat nagtgesternt blijft lieflijk fonkren,
Geén lijden kan dien glans verdonkren;
Daar 't loof van 's Levensboom de barre rotzen kroont.

Mijn Vader! wiens volmaakt verstand
Zich spiegelt in des aardlings reden,
Geeft Engienvlucht aan mijn gebeden —
Zij vliegen naar mijn Vaderland,
Gebeden, lieflijk in Gods oogen, —
ó Kindren van het onvermogen!
Gebeden, JESUS breidt zijn wachtende armen uit —
Vliegt toe — zinkt aan z'n boezem neder;
Hij draagt u zelfs, zoo gul, zoo teder,
Voor hem, die nimmer 't hart voor lijdende onschuld sluit.

Ja! mijn gebeden, groote God!
Doen 't stof van vrije vleuglen sluiven;
Zij spieglen zich, als blanke duiven,
In stroomen van 't volmaaktst genot —
Aan die gebeden kennen vrienden,
Die lang den zegepalm verdienden,
Hun zuster, die, op aarde, om haar verlossing schreit;
Dan huw ik aan hun lofgezangen,
Den toon van 't uitgestrekt verlangen,
Dat in genieting smelt: daag, daag, onsterfelijkheid!

A A N D E N

Z O M E R N A G T.

Bekoorlijke uren, die al scheemrend

Den lieven zomernagt geleidt,

En mankop, rijk met dauw bepaereld,

Om 't rustbed der natuur verspreidt —

U wijde ik, ongestoord, mijn zangen.

Aandoenlijk stille majesteit

Heeft weér den gouden dag vervangen,

En 't beeld der graffrust, opgehangen,

Geeft zachten zwier aan de eenzaamheid.

Ja!

Ja! plechtige uren! zoo bevallig,
Verschijnt de lange nagt des doods,
Voor 't hijgend hart der lijdende onschuld,
Op eigen waarde en Vrijheid grootsch.
Vertroostend voeren de oogenblikken
Den langgewenschten doodslaap aan;
Gods adem zal mijn' geest verkwikken,
Mijn hart zal, bij de laatste suikken,
Voor vriendschap 't jongste tikjen slaan.

Een kalmte, godlijk als de vrede,
Die Edens vrijen grond bewoont,
Suist lieflijk door dit eenzaam boschjeu,
Waar 't maanlicht struik en heester kroont.
Verbeelding moog' hier schimmen vormen;
't Gevoel vindt hier Gods heiligdom —
Geen angst kan 't grootsch verstand bestormen,
De haag praat met beglansde wormen,
En 't zilvren beeldwerk dans: alom.

De koeltjens ruifchen door de loovren ,
Als vrije zuchtjens der natuur ,
En zaamen reeds een wolk van geuren ,
Ten offergaave aan 't morgenvuur.
De blijde bloemkelk biedt geen lachjens ,
Maar 't nagtwaas kuscht de purpren roos ;
De bosch-kooraalen sluimren zachtjens ,
Geen filomeel slaakt liefdeklagtjens
Op 't nestjen , dat ze in 't groen verkoos-

Verrukking gloeit in lentenagten ,
Als Echo door de wouden dwaalt ,
En 't kwijnend lied der minnende onschuld ,
Van grijzen flam tot flam herhaalt —
Maar thands is 't Boschkoor moè gezongen ;
Het slaapt — o lieve zomernagt !
Het slaapt , van rein gevoel doordrongen ,
Het donzig borstjen-koestert jongen ,
Tot hen de daagraad wakker licht.

De beek ruischt van bedauwde heuveln,

Haar groene boorden zijn bekransd

Met wilgen, die hun takken spieglen

In 't nat, waar op de schaduw danst —

Het murmlen galmt door donkre paden,

De zigtbre schepping ademt rust;

De vreugd, in bruine nagtgewaaden,

Wordt, onder 't lispelen van de biaden,

Op donfig mosch, in slaap gekuscht.

Hoe lieflijk legert zich de stilte

Bij de onbefschernde rietenhut!

Terwijl eik uur de zoetste sluimring

Van zwarte gaazen vleuglen schudt —

Bevallige uren! speelgenooten

Van grootsch verfierden zomernagt!

De slaap doet uw waardij vergrooten,

De vlijt ligt in zijn' arm gefloten,

En zamelt frifsche levenskragt.

Bekoorlijke uren! schoon, doch plegrig
Vertoont de nagt haar Majesteit —
Geen schrik verzelt haar' staatswagen
Door u al scheemrend voordeleid —
Haar bruine sluiër is doorschijnend,
Met zilvren weêrglans rijk getooid,
Haar neêrgelagen oog blijft kwijnend,
Daar scheemring, grootsch in licht verdwijnend,
't Gestarnt om zwarte lokken srooit.

Ja zomernagt! de onmeetbaare afstand
Der sterren zwigt voor uw gebied;
De melkweg, waar de straalen huwen,
Ontzegt u 't kroonend zilver niet.
Planeeten, die in 't zonlicht deelen,
Wier loop der Englen oog bekoort,
Versieren u, als borstjuweelen —
Uw heerlijkheid toont ons tafreelen,
Waar wijsheid, liefde en magt in gloort.

Haast zwijmt zij lieflijk in de omhelzing
Des dags, die 't gloeiend minvuur bluscht,
Als hij, omkleed met koele wolken,
De roozen op uw' boezem kuscht —
Dan dankt natuur uw' milden zegen,
De dauw blinkt, als de traan der deugd,
Die Serafs van haar wangen veegen;
Kom! 't leven juicht den morgen tegen,
Mijn lied smelt in den galn der vreugd.

BIJ HET AFSCHAFFEN VAN DEN
S L A A V E N H A N D E L,

DOOR DE

FRANSCHENATIE.

Mijn God! ik vind geen woorden,
Die mijn gedachten schildren.
De menschheid is veradeld;
De vrije Fransche Natie,
Verbreekt der slaaven keten;
Zij noemt verdrukte Negers,
Haar vrijgebooren broede:s. —
De menschheid is veradeld;
Zij wringt gevloekte boeiën,
Van langgekromde halzen.
Ik zing voor u, ó Godheid!
Met stervend stof omkleed.

Het beeld des eeuwgen Vaders,
 Herleeft met stoute trekken,
 In 't waar gevoel des aardlings. —
 De menschheid is veradeld;
 Zelfs de eerstgebooren Seraf
 Noemt haar, al juichend, Zuster!
 Hij ziet zijn eigen Vrijheid,
 Zijn zeedlijk grootfche Vrijheid,
 Ook in den teedren boezem,
 Der fiere menschheid glooren;
 De Cherub klapt zijn vleuglen,
 En galmt haar glori j uit.

De menschheid is veradeld;
 Zij kan geen ketens dulden.
 De vrije Fransche Natie
 Bloeit, als een paradijsbloem,
 In 't midden van Europa;
 De traanen der verrukking,
 Bepaaren haar, als nagtdauw,
 En 't heil der zuchtende aarde,
 Is in haar kelk besloten.
 Kom vrijheidsmin! kom grootheid!
 Vliegt aan op nieuwe vleuglen,
 Vergaart dien honig stout.

Aan 't strand der Afrikaanen,
Zingt reine broederliefde
Den feestzang der beschaaving.
't Gevoel, niet meer vernederd,
Juicht op der zwarten lippen;
Hun spreekende oogen glinstren, —
En stille, dankbre traanen,
Zijn 't zwijgend lied der zielen,
Der zielen, die gevoelvol,
Den God der vrije Franschen,
Met teedre drift aanbidden:
Ja God! gij zijt voldaan.

Het rinklen van de keten,
Ontroert natuur niet langer,
Geen vrije broeders vloeken
De wreedheid van den kristen.
Geen wanhoop wringt de handen,
Terwijl doemwaarde schraapzucht,
Haar schuldlooze offer's wegsleept.
Geen grijsaart sterft van weedom,
Terwijl zijn telgen jamuren,
Terwijl zijn zoon, vol woede,
Voor vaders breekende oogen,
Zich met zijn keten wort.

Geen wreedheid scheurt den jongling
Van 't eenig dierbaar meisjen;
Geen zwangre vrouwen kermen,
Om haar' geboeiden liefjing;
Geen teedre maagden vlugten,
Voor eer en menschenroovers;
Geen schreiënd wicht verschuilt zich
Vergeefs aan moeders boezem;
Geen schraapzucht dwingt de moeder,
Om, in geketende armen,
Haar' zuigeling te smooren,
Terwijl zij 't leven vloekt.

Neen, eedle Fransche Natie!
Gij doet uw godlijke afkomst
In grootfche daaden spreeken;
Gij reikt uw blanke handen,
Vol vreugd aan zwarte broeders;
De zedenleer van JESUS
Vloeit minzaam van uw lippen;
Gij vormt de woeste zeden
Van onbefchaafde Negers;
De Vrijheid van Gods kindren
Verfiert u, als een eerkrans,
Die 't hemelkoor verrukt.

B I J H E T

G R A F

V A N E E N'

Z U I G L I N G,

VOOR EENE DIEPBEDROEFDE MOEDER.

Onzichtbare Seraf! die hier om dit grafjen
Zoo vrij, als het koeltje om de leliën, zweeft;
Gij hoort hier de zuchten, gij telt hier elk traantjen,
Dat, nevens den dauwdrop, op 't veldbloemtjen beeft.
De weenende Moeder (bij 't bloezen des daagraads
Beroofd van de sluimring, die 't lijden verzacht)
De weenende Moeder zag 't ledigstaand wiegjen,
Daar hieldt nu geen Seraf bij 't kindjen de wacht.
Nu staarden haar oogen op 't ledigstaand wiegjen,
Nog waant zij haar' zuigling in 't wiegjen te zien,
Nog waant zij haar' boezem aan 't bloozende mondjen
Des lachenden enge's, vol liefde, te sien.

Maar

Maar ijlings ontvlugt haar die zoete bedwelming —
„ ó God (roept zij snikkend) mijn liefing is dood —
Waarom werd ik Moeder? nauw kende mij 't wichtjen;
Nauw voelde ik mij zalig, of 't stierf op mijn' schoot.
ó God! mijn verwachting, 't geluk van mijn leven,
Verzonk, met mijn kindjen, voor eeuwig in 't graf.
Waar vind ik vertroosting? mijn zuigling! gij droogt mij,
Met streelende handjens, geen traanen meer af.
De bitterste rampspoed bewolkte mijn dagen,
Maar 'k zag door mijn' zuigling al 't lijden verzoet;
Ja God! ik was zalig; een Engeltjen speelde
Zoo vrij aan mijn' boezem, en sterkte mijn' moed;
Ja God! ik was zalig; ik dacht aan geen rampen,
De lachjens der onschuld verrukten mijn ziel.
Elk traantjen, mijn JESUS! ó vriend van mijn kindjen!
Elk traantjen, dat zwijgend mijn oog dan ontviel,
Elk traantjen was lofzang — was stille verrukking,
En glinsterde op 't blosjen van 't zuigende wicht —
Zoo blinkt nu de dauwdrop op 't jeugdig viooltjen,
Bij 't graf van mijn kindjen, omstraald door het licht.
Hoe ledig is alles! hoe doodsch is mijn woning!
Het staant der onschuld verrukt mij niet meer;
Geen Engeltjen wenkt mij, toch kniel ik bij 't wiegjen,
Hoe ledig! hoe eenzaam! vol tederheid neêr.

Vaak

Vaak lag daar mijn zuigling, zo schoon als een Seraf,
 Vaak zong ik, al dankend, hem wiegend in rust.
 Hoe vaak heb ik, zwijgend, den slaapenden liefling,
 Bij 't scheemrende lampjen, gevoelvol gekuscht!
 Maar God! in dit wiegjen moest de onschuld ook lijden.
 Hoe grievend was 't schreiën door doodlijke snart!
 Toen rukte ik mijn kindjen vol angst uit zijn wiegjen,
 Toen zocht het bescherming aan 't moederlijk hart.
 Hoe zochten zijn oogjens de mijne te ontmoeten!
 Hoe vergden die oogjens al breekend mijn trouw!
 Mijn bijstand was vruchtloos; 'k wong hooploos de handen —
 God! waarom verduurde ik dien duddloozen rouw?
 Nog eenmaal, mijn zuigling! ontfloot gij uw oogjens,
 Gij kendet mijn schreiën, maar zaagt mij niet meer;
 Gij zocht nog uw lipjens tot lachjens te dwingen,
 Maar 't mondjen verstijfde, en 't floot zich niet weër;
 o God! had ik 't lijken, besproeid met mijn traanen,
 Voor 't graf kunnen hoeden, dan vond ik nog troost.
 Dan drukte ik nog kuschjens op 't zwijgende mondjen,
 o Vreugdvolle Moeders! hoe grieft mij uw kroost!
 Vertoont mij geen' zuigling, die blijde aan uw' boezem
 Met vleiënde lachjens uw liefde beloont;
 Mijn ziel kent geen afgunst, maar 'k voel mij rampzalig
 Wanneer mij uw zuigling mijn kindjen vertoont.

Mijn

Mijn kindjen, dat onlangs, zoo vrolijk als 't uwe,
Zoo schuldloos, zoo vriendlijk, mijn zaligheid was —
Mijn kindjen, zoo dierbaar, zoo schoon als een Engel,
Nog lief in zijn doodkist, verteert nu tot asch.
Bij 't sluiten van 't kistjen doorboorden de schroeven
Mijn' zwoegenden boezem, vaak ween ik bij 't graf.
Hoe bloeden de wonden in 't hart van een Moeder!
Geen tijd neemt mij immer dien jammer weêr af.
Zoo klaagde de Moeder, bij 't bloozen des daagraads,
Door moordende droefheid uit flimring gewekt,
Nu vlugte zij eenzaam en weenend naar 't grafjen,
Wiens nagtvolle boezem haar kindjen bedekt.
Nu knielt zij, al schreiënd, op bloeiënde bloemtjens,^o
Hier streelt haar de lijkdienst der teedre natuur,
Hier blinken haar traanen op jonge fiooltjens
Op beelden der kindsheid, beschiïderd door vuur.
De spleglende stralen des rijzenden morgens
Zijn voor haar verbeelding de lachjens van 't wicht,
Van 't wicht — dat verengeld, zoo vrij als een duifjen,
Zich tooit met den luister van 't heilscheppend licht.
Ja treurende Moeder! uw kindje is bij JESUS,
Die schuldlooze kleinen vol teêrheid bemint,
De jeugdige Serafs, die Eden bewoonden,
Omhelzen al juichend, al zegnend uw kind.

Zij

Zij leeren het zweeven op sneeuw witte vleuglen,
Dan wendt het al speeleud zijn oogjens naar de aard;
Het dankt voor zijn aanzijn, en vraagt aan een' Engel,
Vol heme'sche liefde: „Wie heeft mij gebaard”?
Dan wijst hem die Engel zijn schreiende Moeder;
Straks ademt uw kindjen de rust in uw ziel,
En fluistert al troostend; „u roem ik, mijn Moeder!
„Wanneer ik voor JESUS met kindertjens kniel.
„Haast wordt gij onsterflijk, dan vlieg ik u tegen —
„Eerst groet u de Seraf, die de onschuld verzelt;
„Den ziet gij uw' liefjing, vol schoonheid ontloken,
„God zelf heeft uw traanen meêdogend geteld —
„Kom! drink uit den beker van hemelfchen wellust,
„Verwissel uw schreien met godlijk gezang.”
Die taal droogt haar traanen, zij dankt, daar ik 't speeltuig
o Seraf! bij 't grafje aan een roozenstruik hang.

D E

WEDERONTMOETING

V A N M I J N

GESTORVEN LIEVELINGEN.

Mijn God! gij drenkt mijn' geest, uit zuivre wellustbeeken;

De hoogste zaligheid ontluikt voor mijn gevoel,

De glans der eeuwigheid kleurt op de zwartste wolken.

Een' zachten regenboog.

Gehiefden! die ik lang vol zielenrouw beweende,

Haast galmt uw welkomgroet, in 't moegefolterd hart,

Haast zal mijn jongste traan, tot koele nagtdauw stollen,

In 't vaal cijpresfen woud.

Haast vlieg ik in uw' arm, onsterflijk, vrij en zalig;

ô Schaduw dal des doods! gij wordt mij 't lusthof Gods,

Waar onschulds Englen, blijd de vredepalmen strenglen,

Voor vriendschap, voor gevoel.

©

ô Zwij-

ô Zwiġgende eenzaamheid! vertrouwling van mijn lijdên!
't Vooruitzicht glinfert, als de schoonste morgenglans,
Die zich in 't zilvren waas der jonge roozen spiegelt,
Triumf! de nagt verdwijnt.

ô Zwiġgende eenzaamheid! vertrouwling van mijn lijdên!
't Wordt hemel om mij heen, ik kniel aanbiddend neêr,
De Seraf, die mijn jeugd met reine vleuglen dekte,
Kroont mijn' ontboeiden geest.

Gestorvnen! 'k vind u weêr, ik zwijm in uwe omhelzing,
Mijn God! 'k gevoel te veel, mijn teedre kracht bezwijkt,
'k Zink in mijn' eigen kring, waar nog mijn rijpend aanzijn
In donkre schaduw bloeit.

Neen, stille weg naar 't graf! nog treur ik, nog onvatbaar
Voor een genieting, die in hooger stand ontluikt,
Nog, nog moet scheemring, slegts op lentebloefems huplen,
De dag bedwelmt mijn oog.

Maar stille graf Brust! gij — die 't slaapend stof beschaduw't,
Het stof, der dierbren, eens — dit bloedend hart ontruk't,
Gij vormt een lustpriêel, waar mijn vermoeide denkkracht,
Een' koelen adem haalt.

Rust!

Rust! heilbevattend woord voor roede sterfelingen,
U noem ik, en die klank voert kalme in 't lijdend hart,
Rust! heilbevattend woord! gij smooit zelfs 't vuur der wanhoop;
Aandoenlijk vloeit een traan.

Maar ook veel eedler drift, beveugelt mijn verlangen,
't Ontvlammend levensvuur, ontwikkelt mijn gevoel.
Vermaagfchap aan het stof, lagt mij de slaap reeds tegen;
Maar 't godlijk aanzijn werkt.

Mijn aanzijn (tot geluk uit Gods bestaan gebooren,
Gebeeld naar 't wezen, door geen denkingskracht omvat,)
Mijn aanzijn, is bestemd om eeuwig zich te onwiklen,
Wat ween ik dan bij 't graf?

Rust hier geliefden! rust in de armen der ontbinding,
't Omkleedzel flegts verwelkt, maar 't geestrijk wezen bloeit,
Een eindloos blijde jeugd, versiert het kroost des eeuwgen,
Dat boven 't sterfot juicht.

ô Gij geliefden! lang — tot hoooger stand veradeld,
Nog staart gij minzaam op den moederlijken grond,
Waar koele neevlen om uw wanklend wiegjen zweefden,
Waar 't graf uw stof bewaart.

Dan ziet uw glimfrend oog meêdoogend, ook mijn traanen,
 Vaak toont uw vriendfchap, mij, een roosje op 't eenzaam pad.
Hoe eenzaam? neen! Themire, oprecht als mijn geleigeest,
 Kuscht nog mijn traanen weg.

Ja, mijn Themire! ik gloei door 't godlijkst vergenoegen,
 Als dit gevoelvol hart in uw omhelzing klopt,
Doch wreede fcheiding, zweeft op moordende oogenblikken,
 En God! mijn boezem bloedt.

Nooit fchonk uw vriendfchap mij der englen zaligheeden,
 Of de onbestendigheid, heeft ook 't genot verpest,
Maar eenmaal flaat mijn hart onfterflijk, aan uw' boezem,
 Daar, waar Gods liefde ons kroont.

Kon uw verbeelding, reeds onze eerste omhelzing fchildren.
 Themire! ik vind geen woord, ô liefde! ô zaligheid!
Themire! ik ween niet meer, neen vriendfchaps feestdag nadert,
 Hij gloort in de eeuwigheid.

AAN MIJNE GELIEFDE

C H L O Ë,

TOEN ZIJ ZICH OP HET PUNT ZAG OM

MOEDER TE WORDEN.

Geliefde! een teedre drift schenkt vleuglen aan mijn wenschen,

Zij vliegen 't oogenblik der blijdschap te gemoed,

Maar — nog een morgenwolk benevelt mijn verwachting,

Gewoon aan tegenspoed.

Ja — 't is de tegenspoed, die op mijn levenspaden,

Waar schaars een bloemtje ontluikt, gepunte doornen plant

Die zwarte gezellin — verpest — voor mij, den beker,

In blijdschaps poesle hand.

Zij — leerde mij voorlang de zoetste hoop mistrouwen;

Vaak — vond ik wreed verdriet, voor lang verbeid geluk;

Vaak griede mij een slang, waar 't lagchend roosjen vleide,

En keerde al 't heil in druk.

Is 't wonder, zielvriendin! dat angst mijn rust vergiftigt?

Is 't wonder, dat een wolk zich voor mijn uitzicht spreidt?

Neen — dierbre Chloë! neen — mijn vrolijkste verwachting,

Werdt al te vaak misleid.

't Gewigtig oogenblik van uw verlossing nadert,

Een eindloos levensvuur, gloort in uw' zwangren schoot;

't Voldraagen wicht, ó God! is rijp tot zijn geboorte,

Geef sterkte, in baarensnood.

Gloeit niet het reinst gevoel, in Chloë's teedren boezem?

Wanneer verbeelding, door geen woeste drift misleid,

Met godlijk zachte verw, voor haar, tooneelen schildert,

Van stille zaligheid. —

De zwarte fluiër, voor toekomstend heil geweeven,

Wordt, daar mijn dichtlied klinkt, door fieren moed verscheurd,

Ginds drijft, in 't ruim verschiet, een rei van schaduwbeelden,

Door vreugd en hoop gekleurd.

Hoe zal mijn Chloë's hart, door eedlen wellust kloppen,

Als 't wachtend kraamvertrek haar vriendlijk oog bekoort,

Als blijde blikken, zich op 't leedig wiegjen vesten,

En liefde elk zuchtjen smoort.

Ja, beste zielvriendin! de liefde sterkt uw krachten,

Uw Charles, voelt zijn hart, door angst en blijdschap, slaan,
Hij drukt u aan dat hart, en — zinkend op uw' boezem,
Verbergt zijn oog een traan.

Slegts weinig dagen nog, geliefde! en gij wordt moeder,
De moeder van een telg, voor de eeuwigheid gebaarde,
Gij moeder? heel de kracht van dit betoovrend woordjen,
Is door natuur verklaard.

ô Vader van 't heelal! verhoor den wensch der liefde,
Der liefde, uit uw natuur op 't geestrijk stof gedaald,
Die wensch zweeft voor uw oog op reine duivenvleuglen,
Door blijde hoop, omstraald.

ô God! mijn zielvriendin zij straks de blijfste moeder,
Dan — smaakt haar beste vriend, de volste zaligheid.
Terwijl een erfgenaam van eindloos klimmend leven,
Het eerste traantjen schreit.

Verbeelding, voert mij reeds bij Chloë's juichend kraambed,
Waar 't pas geboren wichtje, in vleiënde armen rust.
Waar Charles, vol gevoel — van Chloë's lieve lippen
Het laatste klachtjen kuscht.

Verrukking vindt geen woord, maar spreekt door heldre traanen,

't Aandoenlijk zwijgen is de taal van 't hoogst genot.

Een godlijk zegel, op den band der teerste liefde,

Voltooit hier 't zaligst lot.

Geheel uw levenspad, mijn Chloë! pronkt met roozen,

Veel meer dan englen vreugd, beloont uw baarensnood,

Wanneer gij 't schuldloos wicht, zoo vriendlijk als bevallig,

Ziet spartlen op uw' schoot.

Geliefde! welk gevoel zal door uw aanzijn tintlen, —

Als uw genieting 't heil van hooger wezens tart?

Terwijl reeds de eerste lach, op 't bloozend mondjen hemelt, —

Aan 't kloppend moederhart.

Ja, als uw echtgenoot, uit de afgebrooken klankjens,

Des kleinen Engels, eerst den vadersnaam verstaat,

Wie schetst dan zijn gevoel? terwijl in zoekende oogjens,

Uw naam, geteekend staat.

ô Godlijk schoon tafreel! hoe vleit gij mijn verbeelding,

Een juichend vóórgevoel, gloeit in dit zwoegend hart,

Welligt wordt Chloë, in dit oogenblik, reeds moeder;

ô God! verzacht haar smart.

L O F Z A N G

A A N D E

H O O P.

ô Troostende dogter, van eindlooze liefde!
Vriendin der bedroefden! u wijde ik mijn lied,
Beminlijke Hoop! gij veradelt mijn grootheid,
En maakt op mijn lippen den glimlach der vreugd;
Beminlijke Hoop! gij bevreugelt mijn wenschen,
Zij vliegen, stoutmoedig — den tijd reeds vooruit,
De blijdschap der Serafs, omhelst mijn vertrouwen,
En 't stof, hoe bevallig, verliest zijn waardij.
Het stof, (door de raadren der wisling bewoogen.)
Dans' vrij, bij het glinstren van tijdelijk geluk,
De nagten des rampspoeds, zijn eenzaam en donker,
Dan zweeft ons geen stof meer, al blinkend, voor 't oog.
Maar — troostende hoop! in de afgrijslijkste nagten,
Hoe zwart, hoe verschrikkend, omstraalt ons uw g'ans,
Gij doet, op de paden des treurenden sterflings,
De nachtviool bloeiën, met traanen bedauwd.

Gij schildert die traanen, als blinkende paerlen,
 En de Engel der onschuld, verzaamt hen stil,
 Die traanen — verferen eens d' eerkrans, der grootheid.
 Die hier voor geen' rampspoed, hoe wreed ook, bezweek.
 ô Troostende dogter van godlijke ontferming!
 ô Lieflijke Hoop! gij — veradelt mijn geest;
 Gods liefdrijke wijsheid, schonk u tot geleidster,
 Aan wanklende menschheid, in 't schaduwrijk oord.
 Gods liefdrijke wijsheid, bestemde zijn telgen
 Die de aarde bewoonen, tot eindloos geluk,
 Doch woelende wisling, moet krachten ontwikkelen.
 Geschiedt voor 't bekleeden van godlijker stand,
 Maar — vader der Schepping! de ontluikende kindsheid
 Des aardlings is vatbaar voor zinlijke vreugd,
 Uw liefde verzaadt ook die jonge begeerten,
 En — loutert ons 't lijden? dan — strekt ons de Hoop,
 Dan — kleedt zij de toekomst, zo schoon als de lente,
 Met bloeiende bloemen bevallig omkranst;
 Verbeelding, omhelst dan de toekomst al juichend,
 En ademt verkwikking in 't worstlend gevoel;
 Dan — spreidt zich haar luister (zoo zacht als de daagraad,
 Die spieglend in nachtdauw de bloemkelkjes kleurt.)
 Dan — spreidt zich haar luister op de uren des lijdens,
 Zij krimpen tot slipjens, en grootheid ontluikt,

Beminnlijke Hoop! in den bittersten treurkelk.
 Vermengt gij den honig uit Edens gebloemt;
 't Gevoel van Gods liefde, 't gevoel van onze onschuld,
 En vriendschap met JESUS, veradelt ons hart,
 Mijn trouwe Geleidster! langs eenzaame paden,
 Waar nagt — waar verschrikking mij teeder omringt,
 Waar zinlijke blijdschap geen roozen doet bloeien,
 Waar nimmer de lofzang der voorspoed weërgalmt,
 ô Trouwe Geleidster! hoe eenzaam, hoe donker!
 Uw troostvolle lachjens versterken mijna' moed,
 Als woedende orkaanen de wouden ontwortlen,
 Als bliksem, den boezem des nagts zelfs ontvlamt.
 Als rollende donder, de nabrullende echo
 Uit scheurende rotfen, en afgronden wekt,
 Dan schuil ik gerust, aan uw' minzaam boezem,
 Dan — kuscht gij de traanen mij zacht van 't gelaat.
 Zoo schuilt ook het wichtje, aan de borst van zijn moeder,
 Die 't kommerloos lachje op de lipjens weër kuscht.
 Neen, vriendlijke Hoop! ik bezwijk voor geen' rampspoed,
 Geen woeste vertwijffing, ontädelt mijn' stand.
 Gij — troostende dogter der godlijke ontferming!
 Gij leert mij grootmoedig al 't onheil weërstaan;
 Laat wraakzucht mij doemen, laat afgunst mij vloeken,
 Ik wandel toch moedig, naar 't eindpark des stof.

De nijd, moog' mij tergen en de ontrouw mij grieven,
 Mijn bloedende boezem blijft vatbaar voor vreugd,
 In hoop reeds gelukkig, verduur ik den jammer,
 Die 't wegwijnend leven met nevels ontoog;
 Laat trouwlooze vrienden, mijn traanen dan schuwen;
 Geen moedlooze klagten verneedren mijn hart.
 Neen — beevend voor valsheid, ontvlucht ik de waereld,
 En de eenzaamheid biedt mij vertroosting en rust.
 In de eenzaamheid ken ik de stem van mijn' vader,
 Van hem (die het denken der wezens verstaat.)
 Mijn God! ik gevoel u, ik ween — maar — 'k ben zalig,
 Geen woorden verklaren de taal van mijn hart.
 Mijn God! ik gevoel u, uw liefde, uw ontferming,
 Spreekt zacht, in den oogwenk der vriendlijke Hoop,
 Eerlang wordt mijn lijden, door blijdschap vervangen,
 't Verdriet, geeft aan jaaren een' sleependen tred.
 Maar — Hoop wekt mijn fierheid, terwijl zij, meddoogend
 Uw rustlooze vleuglen, ô tijd! mij vertoont,
 Nog weinige flappen, langs puntige rotfen,
 Door eindlooze nagten vol jammer beschouwd,
 Dan zie ik, op eenmaal, de grenzen des proeftijds,
 Dan — zie ik, al juichend — op 't lijden terug,
 Dan — drijven de rampen, als vluchtende nevels,
 Verzijverd door scheemring, het doodsdal voorbij,

Beminlijke Hoop! waarom toeft nog mijn sterfdaag?
Hij gloorde als een Seraf, in 't lachend verschiet.
Ik adem vertroosting, nu daagende luister
Op de akligste wolken, een' regenboog maalt.
O Vleiënde dogter van Godlijke ontferming!
Genieting, uw zuster, omhelst mij eerlang,
Dan — zie ik, verengeld, mijn' God in zijn werken,
Dan leert mij een Seraf de taal van 't gevoel.

VERTROOSTENDE GEDACHTEN

I N

DROEFGEESTIGHEID.

Mijn kronkrend levenspad, met zwarten nagt omfchaduwd,
Grenst aan de beemden van 't weldaadigst vaderland,
Waar mijn befchermgeest, in bebloemde zangpriëelen,
Voor mij, de gloriepalm, naast blanke lelies, plant.
Als luchte koeltjens (die cypresfeblaën doen ruifchen,
Mijn' boezem ftreelen) dan, dan juicht verbeeldingskracht,
En hoort het morgenkoeltje, in 't godlijk lufthof fuischen,
Waar zaligheid, waar liefde, op geurge wolkjens drijft.
o Vleiënde natuur! uw zachte fchaduwtrekken,
Doen 't nooit volfchilderd beeld der toekomst, mij ontdekken.

Mijn

Mijn wezen, grootsch gevormd naar 't beeld des eeuw'gen vaders,

Mijn wezen (hier, gehuld in een bezintuigd kleed,)

Moet zich, door 't wistend lot ontwikkelen en volmaaken,

Dit stout gevoel, ô God! veradelt zelfs mijn leed,

De hoop omhelst mijn' geest, woedt vrij dan smart en rampen,

Ja woedt, mijn aanzijn rijst in glorie, in waardij;

Maakt niet het stervend licht, gehuld in donkre dampen,

De zon, veel grooter af, dan 't wolkloos middagvuur.

Mijn lijden is geboeid aan zweevende oogenblikken,

't Gejuich der dankbaarheid, vervangt mijn jongste snikken.

Geen laage wanhoop, zal mijn grootheid meer verneedren,

Lang heb ik moedloos, in dit scheemrig oord, geschreid,

Als de onbestendigheid, mij 't zoetst genot ontrukte,

Maar — mijn volmaakt geluk ontluikt in de eeuwigheid.

Mijn treurig levenspad, bezaaid met doornenstruiken,

Blijft nog, bepaereld met een heldre morgendauw,

Die roozenknopjens aan de doornen doet ontluiken,

Doch plukkend, vond ik mij, tot bloedens toe, gegriefd.

Alleen de wijsheid smaakt verheven zaligheeden,

Zij scheidt het goed van 't kwaad, en vindt op aard een Eden.

Wie wijs is grondt zijn heil, daar — waar de dwaasheid fiddert,
 Geen, ijdele naam, verblindt zijn rijk omstraald verstand,
 Hij vergt geen rijpe vrucht, van jonge lentebloefems,
 Hij vormt geen gloriezuil, uit los- uit stuiwend zand.
 Nooit oogst hij zielenrouw, daar — waar hij blijdschap zaaide,
 Geen onbestuurde drift, beveugelt ooit zijn' wensch.
 Bloos, arme dwaas! die vaak den wreedsten jammer maaide,
 Daat, waar gij 't giftvol zaad, al dartlend hadt gestrooid.
 Verdwaalden! keert te rug, en slaakt wanhoopend zuchten.
 Op wijsheids vreedzaam spoor, ontluiken hemelvruchten.

Hoe vaak, werdt mijn gevoel, door bittere smart gematteld,
 Ô God! nog bloedt mijn hart, nog ween ik om 't gemis
 Van schijnbre zaligheên, die mijn verbeelding vleiden,
 Nog treur ik, eenzaam' in de barste wildernis.
 Ô Wijsheid! speelgenoot van 't werkend Alvermoogen!
 Ik voel uw godlijk schoon; maar ook mijn teedre kracht,
 De stille grafrust, moet mijn jongste traanen droogen.
 Eer dwaaling, die u hoont, voor eeuwig mij ontvliedt.
 Ô Wijsheid! laat uw glans mijn donker lot beschijnen,
 Bestrooi den middernagt des rampspoeds, met robijnen.

De bleeke schimmen van vrijdelde verwachting,

Ontroeren vaak mijn ziel, door hun verstorven schoon,
't Bevallig schaduwbeeld, van lang verscheurde vriendschap,

Herhaalt den weërklank nog van valschen tovertoon.

Hoe veilig rolden eens de vreedzaame oogenblikken,

Gekroond met teedre liefde en zachte vreugd, voorbij,
Veradelende kunst, vlocht zelf de onschendbre strikken;
Onschendbaar! Hemel! neen; zij zijn door wraak verscheurd,
Waar heeft geen trouwloosheid mijn levenskelk verbitterd?
Maar 'k schuwde ook waarheidsglans, die om elk voorwerp schittert.

Hoe vaak beminnen wij, eer nog 't verstand ons toejuicht,

Wij volgen, trotsch en dwaas, dan een bedrieglijk licht,
Dat ons, uit schaduwen, misvormde beelden oproept,

En schijnbre sterkten, in het golvend luchtruim stigt,
Maar ondervinding wekt in 't eind ons weegend oordeel,

Dat, in de rozenwieg der zinnelijkheid, nog slaapt,
Dat oordeel, pas ontwaakt, vergaert een oogst van voordeel,
Die voor elk — eedle ziel, op waarheids paden rijpt.

Kom Ondervinding! die 't gevoelvol hart betengelt,
Bestuur mij, als de drift, verbeeldingskracht bevlengelt,

Zoude ik, van 't wislend lot, dan angstvol, blijdschap wachten,
Daar al mijn aardsch geluk, als morgendamp verdween!
'k Weet, even als de schoot des afgronds, paalen koestert,
Zoo groeiën in mijn sinart, volmaakte zaligheën,
De toekomst licht mij aan; een zachte morgenluister
Vergult het grensperk van mijn eeuzaam levenspad,
Ginds klimt mijn schoonste dag, hij lacht, in 't ijslijk duister,
Vliedt weg daar de eeuwigheid zijn gouden lokken kroont.
ô Dood! ô Seraf Gods! gij wenkt, ik juich; treed nader,
ô Dood! ontsluit voor mij, de wooning van mijn' vader.

AAN MIJN HARTLIJK GELIEFDE

C H L O Ë.

Mijn Chloë! *God is liefde*

God — kroont den wensch der deugd,
Hij spiegelt zijn volmaaktheid, —
Zijn zaligste — genieting
In onze dankbre vreugd;

Mijn Chloë! *God is liefde*

'k Voorzag, vol angst — uw dood, —
Uw dood? ja dierbre Chloë!
Maar nu — nu — speelt een Engel
Bekoorlijk op uw' schoot.

Nu — is deze aarde, een Hemel,
Voor 't minnend moederhart,
Een — schuldloos vleierend lachjen
Van 't spraakloos roozenmondjen,
Betaalt uw bittere — finart.

Mijn zielvernoordende angsten,

o Tederste vriendin!

Mijn zielvermoordende angsten

Verdweenen, en Gods adem

Blies mij verrukking in.

Geheel — mijn vrije denkkracht,

Staarde op Gods liefdrijk doel, —

Toen was mijn aanzijn zalig,

En stille, dankbre traanen,

Verklaarden 't fijnst gevoel,

Mijn Chloë! gij zijt Moeder, —

Een jong onsterflijk wicht

Speelt aan uw' zachten boezem,

En zijn beglansde schutgeest,

Juicht voor Gods aangezicht.

Hij dankt voor zijn bestemming;

Een bloem voor de eeuwigheid —

Bloeit lieflijk, in den schaduw,

Van zilvren reine vleuglen,

Dien hij voor de onschuld spreidt.

Mijn Chloë! ja die schutgeest
Omhelst uw zuigling, zacht,
Zie, hoe de rust der onschuld
Op half geslooten lipjens
Van 't slaapend kindjen, lacht.

Zie hoe, bij 't blijd ontwaaken,
Hem 't reinst genoegten freelt,
Zie hoe, in glinstrende oogjens,
Die zoekend naar u vraagen,
De vreugd der Englen speelt.

Mijn Chloë! als verrukking —
Uw lieve lippen boeit,
Terwijl een traan, vol wellust —
Op 't lachend roozenblosjen,
Des lieven zuiglings, vloeit.

Dan juichen schuldlooze Englen
Om uw beminlijk lot,
Dan straalt het zacht genoegten
Dat in uw trekken hemelt,
In 't liefdrijk oog van God; —

Dan staart uw lieve Charles,
U stil, gevoelvol, aan,
Dat zwijgen dierbre Chloë!
Die taal der teêrste liefde,
Wordt door uw ziel verstaan.

ô Charles! 't schuldloos wichtjen
Wagt zuivre levensvreugd,
Zijn mollig, streeleud' handjen'
Voelt Chloë 's hart reeds kloppen
Voor Vaderland en deugd,

Bloei kleine wereldburger!
Gevoed met vrije meik,
Ja! bloei tot roem der menschheid,
De Onsterfelijkheid ontwikkelt
In 's Bloemtjens teedren kelk.

G E D A C H T E N
BIJ HET VRIJHEIDS-FEEST DER
C H R I S T E N E N,
OF JESUS GEBOORTEDAG.

W ees welkoom, schoone feestdag!
De waarlijk vrije christen,
Begroet u, als den morgen
Der glanzende eeuwigheid.
ô Jêsus, kroon der schepping!
Volmaakte zoon der Godheid!
De waarlijk vrije christen,
Gloeit door een godlijk vuur.

Ja, Jêsus! kroon der schepping!
De fiere menschheid, spiegelt
Al juichend, in uw aanzijn,
Haar grootheid, waarde en stand.
Ja, zichtbaar beeld des eeuwgen!
Gij toont het godlijk standpunt,
Waarheen de menschheid opklimt,
In uw volmaaktheid aan.

Welân verlichte christen!
Kom groet, met mij, den feestdag,
De vrijheid van Gods kindren,
Gloort in den morgenglans,
Dees dag wekt eedle schimmen,
Van langverstorven uren,
Zij vleien mijn verbeelding,
Gods liefde geeft hun zwier.

Ja, beelden van 't voorleeden!
Het zinlijk tegenwoordig
Verdwijnt, en, vol verrukking —
Omhelst u mijn gevoel.
O Nacht! (vóór agttien eeuwen
Verzonken in uw' oirsprong)
Mijn geest zweeft in uw schaduw,
Door Canaans heuvelig oord;

De sluimring, boeit hier 't leven,
De heldre starren spieglen,
Hun glans in koele nachtdauw,
Die bosch en kruiden drenkt.

Ginds,

Ginds, op die vruchtbre vlakte,
(Gekroond met wijngaard heuven,
Waar 't geurensteelend koeltjen,
Met loof en grashalm speelt.)

Ginds, op die vruchtbre vlakte,
(Waar daaglijks, dankbre moeders
Van jonge sterflijke Englen,
Hunn' teedren pligt voldoen,
En pas ontlooken bloemtjens,
Bevallig offrend, strooiën
Op 't graf der schoone Rachel,
Die stervend moeder werd.)

Ginds op die vruchtbre vlakte
(Dat stil verblijf des vredes,
Waar vreugde en onschuld leegren,)
Daar kniel ik luistrend neêr.
Uw herderlijke nachtzang,
ô Reine! ô zagte zielen!
Door waar gevoel veradeld,
Is hemel melodij.

o Herders! niet gekluisterd
Aan trotschheid, aan vooroordeel,
Uw dankbre vreugd is godsdienst,
Uw leerboek, is natuur;
Uw schepper, noemt gij, *Vader!*
Uw vrije ziel is vatbaar
Voor waarheid, die eenvoudig
Het zwak verstand verlicht.

Het grootsch, 't gewigtvol tijdstip,
(Waarop de Serafs wachten,)
Rolt plegtig uit den boezem
Der zwangre toekomst voort;
Nu zien volmaakter wezens,
(Die twijflend, zwijsend, staarden,
Op de onvolkoomen menschheid,)
In haar, Gods bloeiend kroost.

De weêrglans der volmaaktheid,
Gloort onder stervelingen,
De lust van 't oog der Godheid
Stapt op den weg naar 't graf.

Een straal, der eeuwge wijsheid
Verschijnt, met stof omsluiërd,
Maar zaligheid, en glorie
Belomren 't levenspad.

Ja, juich verlichte Serafs!
De zaligheid der aarde!
De glorie van het menschdom
Ontwikkelt zig volmaakt,
't Gebooren wordend wichtjen,
Veradelt heel de schepping,
'k Hoor, kring bij kring, weërgalmen
Door Godlijk feestgejuich.

De herderlijke nachtzang,
Zoo lieflijk, smelt harmoniesch
In 't choorgezang der Serafs,
Door geesten slegts verstaan.
Wat zie ik? 't licht des hemels
Blinkt hier in sterflijke oogen,
Gods juichend choor ontdekt zich
Hier aan 't bezintuigd stof.

Omboort het goud des morgens,
De grootsch gefarnde wolken?
Of huwde een dag vol straalen
Zich aan den middernacht?
Neen! morgenfond noch middag
Haalde immer bij den luister,
Die 't zwart des nachts beschildert,
In 't grasrijk Efrata.

De schaduw is verdweenen.
De duisternis geeft boschen
En bergen uit zijn' boezem,
Aan 't weidend oog terug;
Bedauwde weiden glinstren,
En heldre paereldruppen,
Versieren 't vagt der lamren
Die slaapen op 't gebloemt.

Mijn God! ik zie een' Seraf,
In 't schoonst gewaad der menschheid,
De onsterflijke oogen schitteren,
Vol majesteit, en vreugd,

Volmaakte hemelvriendſchap,
Spreekt in verheven trekken,
En van zijn roozenlippen
Vloeit liefde, in 't menſchlijk hart.

Ontzettende bevordring
Verſtijft het oog der herdren,
Hun bloed beklemt in de adren,
Drukt ſterk op 't ſchokkend hart,
Maar ook hun reine zielen,
Verſtaan de taal der onſchuld,
Een zachte blik des Engels
Voert kalmte en welluſt, aan.

Uw godlijk woord, ô Seraf!
Doet nooit gekende blijdfchap
In manlijke oogen tintlen,
Hun dankbre boezem gloeit,
Hun aandacht, wordt verrukking;
Hun vaſt geloof is lofzang;
De zaligheid der waereld
Ontlook in Efrata.

Met glans gekroonde reien!
Welaan viert een geboorte,
Die 't heerlijk plan der wijsheid
Ontwikkelt en voltooit.

Met glans gekroonde reien!
Ja, zingt Gods hoogste glorie,
Het zalig heil der aarde,
De menschheid, streelt Gods oog.

ô Grootsch gestemde beurtzang!
Gij noodigt sluimrende Echoo's
Van tuschen 't glinstrend wijnloof,
Dat juda's heuven kroont;
Aandoenlijk is de silte,
Geen, suisfend windjen ritfelt,
Of wiegt de purpreu trosfen,
Zelfs 't murmlend beekjen zwijgt.

Waar ben ik? ô verbeelding!
Hoe lieflijk, is uw 'speeling.
Een berg, van agttien eeuwen,
Rust op dien zaalgen nacht,

Maar

Maar Jefus! uw geboorte uur
Is door den eerften Seraf,
Met ongefchapen luister
In de eeuwigheid gemaald.

Ik vier, met dankbre christnen,
Dat nooit volroemd geboorte uur,
Dat uur, door hemelburgren,
Op menfchentoon begroet,
Nooit vloeide een fchooner heilmaar,
Van mensch en — Serafs lippen,
Dan, die zoo vrij, zoo godlijk,
In Juda's weiden klonk.

Ja Seraf! die aan herdren
't Geluk der waereld meldet,
Uw taal, baart nog verrukking,
In 't vrij, in 't fchuldloos hart.
De mensch gevoelt zijn waarde,
Door Jefus leer veradeld,
Vertrapt hij juk en kluisters
Door dwang noch waan misleid.

De weêrglans der volmaaktheid
Van 't onbevatbaar wezen,
Befraalt des aardlings treden,
En wijst hem 't gloriepad.
Geen magtspreuk kan ons doemen,
De liefde schreef ons wetboek,
De vrijheid is onze eerkroon,
Wie boeit Gods denkend kroost?

D I C H T E R L I J K E
V E R L U S T I G I N G E N,
O P H E T
P A A S C H F E E S T D E R C H R I S T E N E N.

C H O O R V A N E N G E L E N .

Uw stand is veradeld, ô Telgen der aarde!

Uw stand is veradeld, gij schrikt voor geen' dood;
Nee, Jesus (verhoogd boven vlamme de Serafs)

Heeft eindlooze glorie gehecht aan uw lot.
Zijn grootheid, omsluiërd met stof, als een sterfling,
Zijn grootheid zonk zacht in de schaduw des doods.
Maar de eindlooze liefde bekroonde zijn aanzijn,

Met bloemen des levens, door de almagt omkranst.
Zijn doodsnik ontroerde den boezem der Godheid;
De schepping bewoog zich — de hemel was stil.
De dood scheen te heerschen — vernietiging brulde;
't Gevoel was bezweken, Gods oog scheen bewolkt.

Maar de ijslike stilte werdt ijlings verbroomen;
Des eindloozen adem bezielde 't heelal;
Des eindloozen adem blies werking en leven,
Natuur! door uw raadren, de ontzetting verdween.

Wij voerden utv' Jesus, ô Telgen der aarde!
Verlost en onsterflijk, naar de oorden des lichts;
Toen bloeide de lusthof der onschuld bevallig,
Toen fuisde Gods adem door d' eerkrans der deugd.

CHRISTENEN.

Neen, de doodfnik van een' broeder
Was geen vloekftem voor natuur;
Neen, het zaligft leven kroonde
Jesus troostvol ftervensuur.
Moedig riep de ftervende onschuld:
Vader! 'k heb uw' wil ontvouwd!
Serafs hoorden 't en bestrooiden
't Dal des doods met morgengoud.
Reine Serafs, gij geleidet
Jesus geest Gods lusthof in;
Heerlijk glinfterde op uw vleuglen
Toen zijn teedre menschenmin.
Vriendfchap, die den dood trotseerde,
Nam zijn lijk van 't kruishout af,
Schonk het weenend aan de fchaduw
Van het vreedzaam zwijgend graf.
Maar uw doodflaap, vriend der menschen!
Is ons eindloos loflied waard.

't Lijk

't Lijk, beveiligd voor ontbinding,

Heeft de onsterfelijkheid verklaard.

Eertijds dekte een zwarte nevel

't Uitzicht voor des aardlings oog;

Maar nu pralt in 't koude doodzweet

's Levens blijde regenboog.

Komt, nu eedle Christenſchaaren

Knielen wij bij feestaaren

Englen spannen gouden ſnaaren;

Zouden wij geen' lofzang paaren?

Galmen die ten hemel vaaren,

Kunnen 't lied niet evenaaren

Van Gods lang verheerlijkt choor.

Maar, ô Jefus! 't eeuwig leven

Is door u in 't ſtof gefchreeven,

De Aardling moet, van angst ontheeven,

Eens den jongſten doodſnik geeven,

Om, in Vrijheids dadeldreeven,

Als een Zangchoraal te zweeven

Lieve Jefus! 'k volg uw ſpoor.

Lieflijk Paaschfeest rijs dan blinkend,

Jefus leeft —

Daar de nacht des doods al zinkend,

Grootheid geeft.

Blijde hoop! klap duivenwieken,

't Licht breekt aan. —

Lieflijk gloort het ochtendkrieken

Op mijn paën.

Ja, Godlijke blijdschap doet roozen ontluiken,

Bevallige schaduw van bloemrijke struiken,

Hier bloeit ook verwachting zo vrolijk als veilig,

Het graf zelv', hoe donker, is vreedzaam en heilig.

o Jesus! wij volgen — wij klimmen den top

Der eeuwige bergen, al zingend, reeds op.

Een zwijgend schaduwbeeld van 't sterfuur treft mijn' geest;
 Een koele sluimring drijft langs veld en heuveltoppen;
 De bloemtuin lacht niet meer, gekroond met morgendroppen,
 Geen suifchend koeltjen danst, op struik of roozenhaag,
 Geen minziek duifjen kirt in malsch bedaauwde loovren,
 't Gevleugeld Boschmuzijk zal 't hart niet meer betoovren,
 Neen, teedre Nagtegaal! een woeste stormwind huilt
 In 't Woud, waar heel natuur harmoniesch met u zuchte,
 Daar, op den zelfden grond waar 't licht viooltjens kuschte,
 Daar, heeft zich 't schichtig wild, in beevend loof verschuuld.

De rust omhelst natuur, maar zangdrift stemt mijn lier,
 Niet om een' treurtoon aan der dingen loop te wijden,
 Neen, God! uw wijsheid stuurt het rad der jaargetijden,
 En gulle vruchtbareheid wordt aan haar borst gezoogd.
 Mijn lier klinkt, (schoon 't Canon door stonme velden dondert,
 Terwijl de aartsengelenrei des sterflings wrok bewondert,)
 Mijn teedre dichtlied klinkt, voor vrijheid, moed en trouw,
 Elk toontje, is de Echo van den wensch der eedle zielen,
 Een wensch, door Menschenliefde, en waar gevoel bevlengeld,
 Een wensch, om 't heilrijk eind van zo veel angst en rouw.

Verlichte Menschheid kermt, met eigen bloed bemorst,
 Mijn God! zij schreit u aan, om vrijheid, recht en vrede,
 Mijn God! zij schreit u aan, uw Serafs bidden mede,
 En Jesus menschenhart pleit voor uw stervend kroost.
 'k Zwijg, Vader van 't Heelal! nooit laat ge ons vruchtloos bidden,
 Volmaakte wijsheid treedt, verlichtend, in ons midden,
 Zij toont een uitkomst aan, die 't rein gevoel verrukt,
 Die heerlijke uitkomst gloort in 't vlamvend oog der Englen,
 Wij zien, door neevlen, reeds den morgenstond der Vrijheid.
 Koomt lieve Broedren! strijdt, ons grootsch ontwerp gelukt.

Dees wentlende Planeet, ontheilgd door geweld,
 Moet, als een Paerel, in den krans der schepping glooren,
 De vrije denkingskracht, met stof omkleed, geboren,
 Toont, straks van ketens los, haar godlijke afkomst aan.
 Dees aarde is 't eigendom van vrijgeschaapen zielen,
 Gods kindren zijn ontaart, waar zij voor trotschheid knielen,
 Een reeks van Eeuwen zonk beschaamd in 't zwijgend niet,
 Maar de agttiende Eeuw, omkranst met wijsheids lauwerbladen
 Klapt nu de vleuglen, zacht door vrijheids glans verzilverd,
 En hoort, al stervend, nog 't weêrgalmend glorie lied —

De ontwaakte Reden slaat een' blik op 't Godlijk plan,
 En lieve Hoop, omstraald met waare Volksverlichting,
 Kuscht bange traanen weg, 't gevoel juicht bij de sifting
 Van waarheids heiligdom, op 't zeedlijk recht gegrond.
 Dat heiligdom, gebouwd op deze onwrikbre rotsen,
 (Waarlangs de golven met misachte woestheid klotfen,)

 Terwijl de staatsörkaan het valsch gezag vernielt,
 Dat heiligdom bewaart, op hooge feestaltaaren,
 Het godlijk vuur, dat eens dit wentlend roud moet loutren.
 Als heel de Menschheid vrij, voor zeeznende almacht knielt.

Kom! eedle speelgenoot van teedre sterflijkheid!
 Kom! jongste troosteres in onherstelbre snarten!
 Getrouwe, zaalge Hoop! sterk, sterk verflaauwde harten,
 Op 't pijnlijkst door den wrök der dwinglandij verscheurd,
 Hoe lang zal hefsche krijg op schuldlooze offers woeden?
 Hoe lang juicht woeste wraak, waar duizend boezems bloeden?
 De winter hieldt weleer het oorlog streng geboeid,
 Nu voert hij 't schrikgedrocht op zijn krystallen wagen,
 Nu wordt, schoon koele slaap zich in Europa legert,
 De rustkoets der natuur, met purperbloed besproeid.

Het douzig zilver, digt langs beemde en veld gestrooid,
 Schetst mij de zielenrust van vrijheids eedie vrienden,
 Die, door geweld vermoord, de glorie-palm verdienden,
 Terwijl hun reinen glans op vrijheids vaandien straalt.
 Hun vrij, hun vreedzaam hart, finaakt nu 't volmaaktst genoeg;
 Geen wraak, geen zorg, doet ooit hunn' fieren boezem zwoegen,
 ó Vrije Burgers van het godlijk Vaderland!
 Den jongsten adem, voerde uw hoop terug naar d'aarde,
 Terwijl genieting, als de zomermorgen daagde,
 De Cherub eert in u den eeuwgen adelftand.

De fiere Menschheid, hier door wisling opgewiegd,
 Bleef, lang genoeg, haar waarde en eigen stand miskennen,
 Eerst in de onsterfelijkheid kon de aardling zich gewinnen
 Aan waare Vrijheid, door verbastring hier versmoord.
 Maar Schepper! die uw beeld in 't menschlijk aanzijn drukte,
 Uw Beeld, dat Serafs, door 't eenvoudig schoon, verrukte.
 Weldaadig Vader! zoude uw vrij, uw denkend kroost,
 (Schoon 't in bezintuigd stof voor hooger kring moet rijpen)
 Zijn kindsheid, langer tot gevloekte ketens doemen?
 Neen! 't licht der kennis gloort, en 't worflend Menschdom bloost.

Ook de aarde is uw verblijf, uw lusthof liefdrijk God!
 En zoude een slaavenjuk dan 't zeedlijk schoon verbastren?
 Zal snoode dwinglandij, u, door haar magtspreuk lastren?
 Terwijl uw wijsheid, zelv' het eeuwig wetboek schrijft.
 Neen, vormer der natuur! uw kroost gevoelt zijn waarde,
 Zijn jeugd praat met uw beeld, op dees verheerlijkte aarde;
 De Troonen wanklen, 't juk, de keten wordt vergruist, —
 De reine zedenleer van den volmaakten Jesus
 Veradelt ons gevoel, wat aarsfelt nog de Christen?
 Welaan! het zwaard des rechts blinke in zijn dappre vuist.

Dat zeedlijke orde, eerlang, dit wislend stof bewoon,
 Verheeven dapperheid, moet recht en deugd beschermen,
 Terwijl zig Broederliefde, al helpend, blijft ontfermen,
 Zo wordt dees aarde een schets der Hemelmaatschappij,
 Maar God! welligt zal 't bloed van wreedvermoorden stollen,
 Terwijl mijn galmen, langs befneeuwde heuveln rollen,
 ô Zaalge Vrede! ô telg van eeuwge harmonij!
 Vest vrijheids dankaltaar, op 't graf des laatsten Dwinglands,
 ô! Klonk voor u mijn lier, eer nog de lente ontwaakte,
 Dan stemde ons glorielied in Englenmelodij.

V R I J E Z A N G L U S T ,

D E N 15 J A N U A R I J , 1795.

HET EERSTE JAAR DER BATAAFSCHE VRIJHEID.

Geen kruipende slaaven ontwringen mij 't speeltuig,
Voor glorie en vrijheid, al juichend gefnaard
De schoonste overwinning die helden ooit kroonde,
Heeft godlijke blijdfchap voor Nêerland gebaard.

Choraalen der Vrijheid! hoe lang hebt gij, treurend,
Gekird als de duifjens in 't eenzaam gebergt?
Komt juicht nu Bataven! te lang door de wraakzucht,
Van trotsche tyrannen, vertrapt en getergd. —

Choraalen der Vrijheid! het rinklen der ketens
Vervalscht nu de toonen van 't speeltuig niet meer,
Komt fiere Bataven! komt juicht, uw tyrannen
Ontvluchten, of knielen in 't stof voor u neêr.

Wie

Wie dankt niet, gevoelvol, den Vader der schepping?
Wie leest zijn bevel niet, in 't werk der Natuur?
De dwingland vervloekte den grond dien hem voede,
Niets, niets was hem dierbaar dan 't wetloos bestuur.

Hij doemde de Velden, de Weiden en Boschen,
Aan 't nat eens ontwongen, vol wraak, tot bederf;
Straks krulden de golven om 't waglende stulpjen,
En beedlende landliën beweenden hun erf.

Gewnaapende benden, gekroond met Oranje,
Welks blinkende weêrfchijn Bataven ontroert,
Die benden, vertraptten de welvaart des Burgers,
Alom tegen Broeders ten strijde gevoerd.

De Europefche Wilden, de roofzieke Britten,
Zo trotsch als ontembaar, vermoorden uw rust,
Maar juicht nu Bataven! nu voelt gij, door Vrijheid,
Door godlijke Vrijheid, u minzaam gekust,

De wentlende Waereld hadt naauwlijks Europa,
Ter zijde van 't glooren der dagtoorts, geplaatst,
Nog werdt aan de Noordpool het schuinsvallend blikjen
Der blinkende straalen, van de ijsgrot gekaatst.

Toen God met de luchtstroom zijn' vormenden adem
In silte deedt zweeven, en 't nat werdt bevoerd, —
De golven verftomden en droegen de helden
Voor Vrijheid gewaapend, maar dwang stondt ontroerd.

Het moordtuig ontviel aan gevloekte tyrannen;
Zij vlooden, al beevend, uit Bato's gewest,
Het water bestemd, om ons recht in te smooeren,
Het water versieende, en ons heil werdt gevest. —

Nu zwicren de vaandels der moedvolle Franfchen,
In 't oord der Bataven, Gods liefde is voldaan —
De winter schudt plegtig, van' ruifchende vleenglen,
Het donzige zilver, alom langs hun paen.

Natuur is veradeld, zij leent ook de radren

Des rustloozen omloops, aan vrijheid en recht;
God strijdt voor Bataven, nu wordt aan tyrannen,
Den vrede met Burgers, voor eeuwig, ontzegd.

Nu keeren de schaaren van zwervende Vrienden,

Door wraakzucht verbannen, weér vrij tot ons weér,
Ons juk is verbrooken, ors recht is herbooren —
De magtspreuk der heerschezucht, verschrikt ons niet meer.

Een schaduw der wreedheên, door Prins, en door Pruisen,

Gepleegd aan Bataven, ontroert nog mijn ziel,
Nog schildert verbeelding, den duldloozen jammer,
Toen 't schild aan den arm der Vrijheid ontviel;

Toen, grijsaart toen jongling, in ketens geklonken,

Naar 't bergachtig *Wezel*, vol wraak werdt geiteurd,
Toen, echtvriend, en vader door moordende monsters —
Uit de armen van gaden, en kroost, zijn gescheurd,

Wat zeg ik? toen de Echtvriend, zijn jamrende weêrheft

En 't wichtje aan haar' boezem, zoo wreed zag vermoord;
Toen 't Meisjeu, op 't lijk van haar' bloedenden minnaar,
Ontoord, en gemarteld — het hart werdt doorboord.

Onmenselijke gruwlen! gij moordt mijn verbeelding;

Zinkt weg in vergeeting, ons heil is hersteld —
Verdrukte Bataven! een Engel der onschuld
Heeft minzaam, in 't lijden, uw traanen geteld.

't Gejuich klinkt u tegen, verlost Bataven!

De grond is geheiligd, de Vrijheisboom groent, —
Het recht van den Mensch, nu voor eeuwig gevestigd,
Heeft Bato's geflagt, weêr met Neerland verzoend. —

B I J D E N A A N V A N G D E R
L E N T E ,
V A N

HET EERSTE JAAR DER BATAAFSCHE VRIJHEID.

Het glorielied van vrije Burgers
Huwte aan den feestzang der natuur,
't Ontluikend lentegroen, beschaduwde
Een grootsch gevestigd Volksbestuur;
De morgenluch van 't koude Noorden,
Heeft nooit dien zwier, die majesteit,
o *Rijnstroom!* aan uw laage boorden
In Bato's oude, kunstrijke oorden,
Dan bij den val des dwangs, verspreid.

Toen duisternis de Noordpool dekte,
Toen storm op storm, langst de ijsrots, vloog,
Toen gloorden hier, door donkere schaduw,
De stralen van Gods waakend oog.
Toen werdte ons ijsren juk verbrooken,

Toen

Toen heeft der dappre Franschen moed,
Den hoon van Bato's kroost gewroken,
Op 't ijs is de eerlaurier ontlooken,
En 't zilvren dons geverfd met bloed.

Nu galmen vrije burgertoonen
Terwijl de winter, aarslend, wijkt,
En 't helsch verraad van slaaffche zielen,
Voor broederliefde en trouw, bezwijkt,
De lentezon, bestraalt geen keten,
Geen Batavier, kruipt meer in 't stof,
Zijn wet is de inspraak van 't geweeten,
Hij zingt, aan *Maas* of *Waal*, gezeeten,
Gods almagt en der Franschen lof.

Geen jeugdig lenteloof belommert
De wieg van een' gebooren slaaf;
Neen, lieve vaderlandsche moeder!
Uw boezem zoogt een' vrij Bataaf;
Uw zuigling, spreekt door blijde lachjens,

Hij spreekt de taal van 't jong gevoel,
Zijn mollig handjen vleit u zachtjens,
Hij vraagt zijn Recht, door teedre klachtjens,
En toont, door vreugd, Gods liefdrijk doel.

Het alles vormend, eindloos, Wezen
Heeft (hoogst-volmaakte zaligheid,
Die door zijn eigen aanzijn stroomde)
In heel — de Schepping uitgebreid,
Elk leven, dat zijn Almagt wekte,
Streeft werkend naar volkoomenheid
Daar Vrijheid ons ten sieraad strekte,
ô Mensch! eer dwang uw' stand bevlekte,
Die Vrijheid rijst tot Majesteit.

De Mensch, de fiere Waereldburger,
Toont weêr zijn Godlijke afkomst aan,
Vrij denkt hij, schoon 't werktuiglijk leven,
In 't sterfgewest, zijn hart doet slaan,
Vrij — werkt hij, als de Seraphijnen,

Wier denkracht, in volmaakter kring,
Den glans van 't godlijk oog ziet schijnen,
Wier jeugd, hier nooit in 't stof moest kwijnen,
Maar 't Licht tot een gewaad ontving.

De lang misvormde Wijsbegeerte,
Praalt eindelijk, in 't eenvoudig schoon,
En strengelt voor 't volwasfche Menschdom,
De nooit verwelkbre gloriekroon.
Verlichting, drong door zwarte wolken,
Straks — kwijnde Dweepzugs avondlamp;
't Ontroerd geweld, greep speer en dolken,
Maar, eindelijk, juicht het recht der Volken,
Ondanks den wreedften Oorlogsramp.

ô, Jonge Lente! ô vreugd der Schepping!
Mijn lier klonk vaak voor u, op 't Veld,
Schoon dwang, bezielde door fchuwe wantrouw,
Mijn' fieren boezem hadd' bekneeld.
'k Heb Vrijheids lofzang vaak gefluisterd,

Als 't koeltjen fuiste in 't lachend groen,
Nooit heeft mij slaaffche vrees gekluisterd,
Neen — schoon door Eigenbaat beluisterd,
Durfde ik, nog stout — dit hart voldoen.

♠ Beeldtnis! van 't zintuiglijk leven!
ô Lente! gij, die bloefems biedt,
Verwachting juicht, daar 't gul genoegten,
Uw rein, maar vluchtig heil geniet.
Ons aanzijn bloeit hier schoon, maar teeder,
In 't stof ontluikt onsterfelijkheid,
De dood, werp' vrij, dan 't Bloemtjen neder,
Hij fchenkt ons grootscher glorie weder,
In bloefem-tooi, rijp: Majesteit. —

Verrukking! gij ontvlamt mijn Zangdrift,
ô Lente! ik zing uw vleënd schoon,
Pronkt Helden, met bebloede lauwrten;
Natuur vlecht mij een roozenkroon.
ô Lieve Lente! uw bliide Bloemen
Verfieren thands een' vrijen grond,
Ik hoor geen' krijg meer 't leven doemen,

'k Zie vlijt op rust en voorspoed roemen,
Waar eens het dondrend moordtuig stondt.

De jongstverdweenen Lente treurde,
Bemorst met rookend Menschenbloed.
De dwingland, smoorde Neêrlands welvaart,
Godtergepd — in een' watervloed.
Kanonnen, die de wraak ontvouwden,
Verscheurden — toen 't gevoelvol hart,
De moordkreet klonk door donkre Wouden,
Waar vrije duifjens 't nestjen bouwden,
En 't heil der onschuld vloodt voor snart. —

Maar zaligste der Lentetijden !

Getuige van 't volmaaktst geluk,
Dat immer Bato's Telgen kuschte,
Gij danst op ons verbrijsfeld juk.
De Broedermin kroont waare braaven —
't Gevoel spant selv' de teedre snaar,
En juicht voor Franschen en Bataaven,
Op 't graf van Heerschzuchts valsche slaaven
Pronkt Vrijheids bloemrijk Feestaltaar.

V R E U G D E - Z A N G ,

BIJ DE ONTLUIKENDE

SCHOONHEEDEN DER NATUUR,

IN STAATS-VLAANDEREN;

OPGEZONGEN IN MEI, 1795.

Nog woont bevalligheid in *Vlaandrens* gastvrijē Oorden,

De welvaart kleedt zich weêr in groenend feestgewaad.

En lieve Lente kuscht, met lachjens op de lippen,

De doodverw van 't gelaat.

De nijvre werkzaamheid streelt gulle voorspoed wakker,

En 't bloeiënd leven kroont den rijkbezaaiden akker ;

Het zangrijk Bosch omkranst der heuvlen vruchtbren top,

Geveederde onschuld zingt het morgenlied des vredes,

Geen woeste moordkreet wekt, in onderaardsche grotten,

Meer bruliende Echo's op.

Nu gloeit mijn kloppend hart, door dankende verrukking,
Eenvoudig *Aardenburg!* ik heb uw lot betreurd.

Her dondrend Oorlog, heeft, ondanks den ruimen afstand,

Mijn teedre ziel verscheurd. —

Verbeelding scherpte vaak de zwartste ramptoneelen,

Dan — scheen mijn Vader zelf, in 't lot des krijgs te deelen,

Verwoesting, brulde alom den vloek der dwinglandij.

Mij dagt, dan zage ik 't huis, waarin mijn kindsheid bloeide,

Verbrand, vergruisd, maar God! die Ouderlijke woning

Bleef van verdelging vrij.

'k Dank God, mijn Vader leeft — en teedre Huwlijksliefde

Wiegt al den kommer van 't angstvallig hart in rust,

Daar welvaart in de schaauw van Fransche Leegervaanen,

Mijn Oudren bloozend kuscht.

De Krijg (die al de vreugd op 't eenzaam Veld vermoorde,

En 't bloeiënd burgerheil, in rook en puin vermoorde)

Dat Monster, heeft slegts angst, in *Aardenburg*, verspreid,

Die grond, waarop mijn jeugd aan vriendschapsboezem speelde,

Werdt met geen bloed bemorst, maar, dronk der braaven tranen,

Door waar gevoel geschreid.

Ja, stille traanen, hier, geplengd door 't mededoogen,
Toen *Sluis*, een offer werdt van trotschheid en geweld,
Gij pronkt als morgendauw, op 't glorieloof der Menschheid,

En zijt door God geteld.

Verschriklijke Echo's! die den toon des Oorlogs brulden,
Toen zomerkoeltjens hier de Fransche vaanen krulden,
Verschriklijke Echo's! blijft voor eeuwig, eeuwig stom,
Verfmoort in 't hart der aard; maar, Morgenstar des vredes!
Geliefde Landrust! schuif het zwart gordijn des jammers,

Van Vrijheids Heiligdom.

Afgrijslijk was 't gevoel dat door mijn aanzijn rilde,
Toen, in 't vermorsfeld *Sluis*, verbeeldingskracht bezweek;
Terwijl verwoesting, op den puinloop zegevierde

En laffe trotschheid week.

Durft nog vermeeteheid, op wal of graften, boogen?
De stulp ontduikt in 't groen des krijgsmans vlammeende oogen,
Terwijl de Toorens pits, die boven winden gloort,
En vaste steeden kroont, naar nieuwen roem doet hijgen,
Tot lieve veiligheid, door 't alverdelgend moordtuig,

Rampzalig wordt vermoord.

Kort Monsters! die ontaart uw zwarte gloriezuilen
Door vuur en staal, in 't bloed van weêrlooze onschuld bouw,
Smaakt uw doemwaarde ziel niet meer dan helfche weelde?

Zo vaak gij *Sluis* beschouwt?

Neen, de allerlaatste vonk van Menschlijk mededoogen,
Blinkt bij dit ramptooneel, veräedlend in uw oogen,
't Gedrocht, wordt hier weêr Mensch, indien dit mogelijk zij,
ô God! mijn boezem bloedt, was dees vergruisde puinhoop
Waar beedlende armoê schreidt, welêr 't verblijf der welvaart,

De roem der Burgerij?

'k Zie 't jamrend huisgezin den grond der wooning zoeken,
Der wooning, waar zijn heil onwrikbaar schein gegrond,
't Onnozel kindjen schreidt om schuilplaats, om ontferming,

Waar eens zijn wiegjen stondt.

Een rot van plonderaars, dat stad en vest bewaarde,
Verdelgde en roofde nog wat bom en kogel spaarde,
De bange moeder weent, haar kindren beedlen brood,
Zij kruipt, al beevend, langs haar neêrgeplofte muuren,
Wier kring haar vreugd omsloot, haar Echtvriend vondt, al zwer-
Verteerd door smart, zijn dood. (vend,

ô! Dat

ô! Dat vergeetenheid dit zwart tafreel omsluiër',
Keer blonde Voorfpoed! ftroui uw roozen op dit puin,
Plant zaalige Eendragt! plant, op de omgeworpen wallen;

Den fchoonften Vrijheidftuin.

En gij, mijn *Aardenburg*! draag nooit der flaa ven keten,
Duld geen Tyrannen, volg, volg de infpraak van 't geweeten,
Wie u befchermen moog', waak' voor 't natuurlijk recht;
Bied vrij uw broederhand, aan Franken of Baaaven,
De veiligheid, bewoone uw groene luftprieëlen,

Die weër de Lente vlecht.

A A N D E
V R I E N D S C H A P.

o Vriendſchap! hoogſte zaligheid
Van dit gevoelvol hart,
Uw hand, ſtrooit Edens Feestgebloemt
Op donkre levenspaên.
U wijde ik mijn Gezangen toe
Bij 't ſcheemreud licht der vreugd,
Gij glinstert als de Morgenſtar,
Door zwarten tegenspoed.
Eer oefning nog mijn teedre jeugd
Naar 't kunstchoor had gewenkt,
Zong ik, op onſchalds blijden toon,
Uw reine zaigheên, —
De kindsheid, die geen Huichlaars kent,
Waant u alôm te zien;
Ja Vriendſchap! ik omhelsde uw beeld
In 't roozenbosch der jeugd,
Uw beeld? ja, door gevloekte list
Bedrieglijk afgemaald,
Doch ſmart ontwaakte, en 't vleiënd beeld,
Ontzonk mijn weenend oog.
Een koude, een zwarte middernacht
Beſchaduwde mijn pad,

Daar

Daar boven loeide een woeste storm
Beneden bruide een vloed,
De rotsen kaatsten 't fchor geluid
Des bange doodkreet weêr,
Door wreedten angst van kracht beroofd,
Hijde ik naar 't vreedzaam graf.
Maar Vriendſchap! telg van Gods natuur!
De ſterfelijkheid bloeit op,
Gij ademt ſtille hemelruſt,
En rampspoed ſluimert weg.
ô Groote God! een teedre drift, —
Die in mijn aanzijn gloeit,
Zendt waare Vriendſchap aan uw beeld
Dat in haar trekken ſpreekt.
De nacht des woeten jammers wijkt,
Een purpre morgenwolk
Siert Vriendſchap, als den ſchoonſten dag
Der blijde onſterfelijkheid.
ô Vriendſchap! op den weg naar 't graf,
Ontluit mijn waar geluk,
Gij ſpiegelt u in elke traan
Die 't waar gevoel daar weent.
Voor Vriendſchap klopt mijn hart het laatſt,
Als mij de dood omhelſt,
Maar ook voor haar, gloeit eerst mijn borſt,
Als de Eeuwigheid mij kroont.

A A N M I J N
D I C H T L I E R .

Voor u, geliefkoosd speeltuig!
Voor u, ontvlamt mijn zangdrift
In dit bekoorlijk uur;
De dag spreidt in het westen
Een koele, een purpren rustkoets,
Met zilvren gaas omhuld.

De blijde Vooglen vliegen,
Vol drift, naar 't wachtend nestjen,
De vreugd der Velden zwijgt.
Nu legert zich de filte;
Maar in dit eenzaam Boschjen,
Juicht nog het reinst gevoel. —

Vaak rolden hier uw galmen,
ô Zagtgeftemde Dichtlier!
Met jeugdig loof omkranst,
Vaak rolden hier uw galmen,
Als de Echo's der verrukking,
Van mijn gevoelvol hart.

ô Dichtliet! teedre wellust
Van heel mijn denkend aanzijn!
De vriendlijke avondftond
Stemt, met een zachte kwijning,
Die al mijn vreugd omsluiert,
En vaak in droefheid smelt.

U, roem ik, lust mijns levens!
Vertrouwing van mijn' boezem!
Die 't grievendst leed verzacht,
U, dank ik, teedre Dichtliet!
Die lang verkropte smarten
Aan 't lijdend hart ontvoert.

Wie heeft, ô dierbaar Speeltuig!
Wie heeft u mij gefchonken?
Wat hand heeft u gefnaard?
'k Vond u, (in 't roozenboschjen
Der altijd blijde kindsheid,)
Met jong gebloemt omkranst.

Met kommerlooze lachjens
Op stamelende lippen,
 Beproefde ik reeds mijn kracht;
Ik drukte uw teedre snaaren
Uw klank was dof, en kunstloos,
 Maar stemde met mijn hart.

Wie deedt mij u daar vinden?
Of liever, wie, wie schonk u
 ô Dichtliet! was 't Natuur?
Zij (die naar 't plan der Godheid,
Voor mij, den bittren treurkelk)
 Zoo vol geschonken heeft.

Ja! dierbre lust mijns levens!
Natuur, die wijze Moeder
 Voor haar gevoelvol kroost,
Natuur, zag hoe de rampspoed
Mijn grootheid moest ontwiken
 En stemde u voor mijn hart.

In 's levens blijden morgen
(Wanneer ons oog nog tintelt
Door kommerlooze vreugd!
Als nieuwheid, als genieting,
Het jong gevoel ontwikkelt,
Verzadigt, en bevelkt.)

In 's levens blijden morgen,
Verzonk voor mij, de blijdschap
In zwarten middernacht;
De lenteroosjens kwijnden
Door kinderlijke traanen,
Mijn jeugdig oog onvloed.

Maar, gij geliefde Dichtdier!
Gij waart, reeds vroeg, mijn liefding,
Gij schonkt mij zaligheên,
Mijn smart, of stil genoeg,
Bezielden vroeg uw galmen,
o Tong van 't fijnst gevoel!

Eer kunst mij wetten leerde,

Eer oefning mij geleide,

Was 't lied mijn zielentaal,

En gij, ô teedre Vriendfchap!

Voldaan met vrijen wildzang,

Gij kroondet toen mijn lier.

ô Bruid! van reïne Serafs!

ô Vriendfchap! ja, u zong ik,

Verrukking gaf den 'toon:

Een beek vol hoogen wellust,

Waarin Gods oog zich spiegelt,

Doorfroomde dan dit hart.

Maar ook als grievende ontrouw,

Vermomd in 't kleed der Vriendfchap,

Mijn' boezem bloeden deed;

Ook dan, geliefde Dichtliet!

Dan werdt, door u, mijn jammer,

Aan heel Natuur geklaagd.

Gij,

Gij zijt, geliefkoosd speeltuig!
Gij zijt mijn troost in 't lijden,
Gij schreit Gods almacht aan,
Gij vleit nog om ontferming
Als 't brandend oog geen traanen
Meer tot verzachting vindt.

Maar als 't gevoel der liefde,
(Der eeuwig vrije liefde
Die mij tot wellust schiep.)
Als dat gevoel mij aandrijft,
ô Dichtliet! ook dan zijt gij
De weérklank van mijn vreugd.

Een Engel (die vol onschuld
Vol vriendschap, vol meêdoogen,
Voor al mijn treden waakt.)
Deze Engel vlecht een' eerkrans
Van bloeiënd Paradijs-loof,
Voor u, geliefde Lier!

Deze Engel ademt kalmte,
Zijn reine vleuglen glinstren,
Hij lacht mij Godlijk toe ;
Dan, blinken stille traanen,
Die op uw snaaren vloeiën,
Als dauw, op 't jong gebloemt.

ô Dichtier! als mijn sterfdag
Den nacht die mij omfchaduw
Aan zwarte grafrust huwt,
Dan hef ik, in den morgen
Der eeuwige volmaaktheid,
Een Godlijk danklied aan.

Ook dan, mijn vrije Dichtier!
Geliefd geschenk der Godheid!
Veradelt gij mijn heil,
Ja, dan stemt mijn geleigeest
Uw snaaren, als de cijthers
Van 't Seraphijnen Choor.

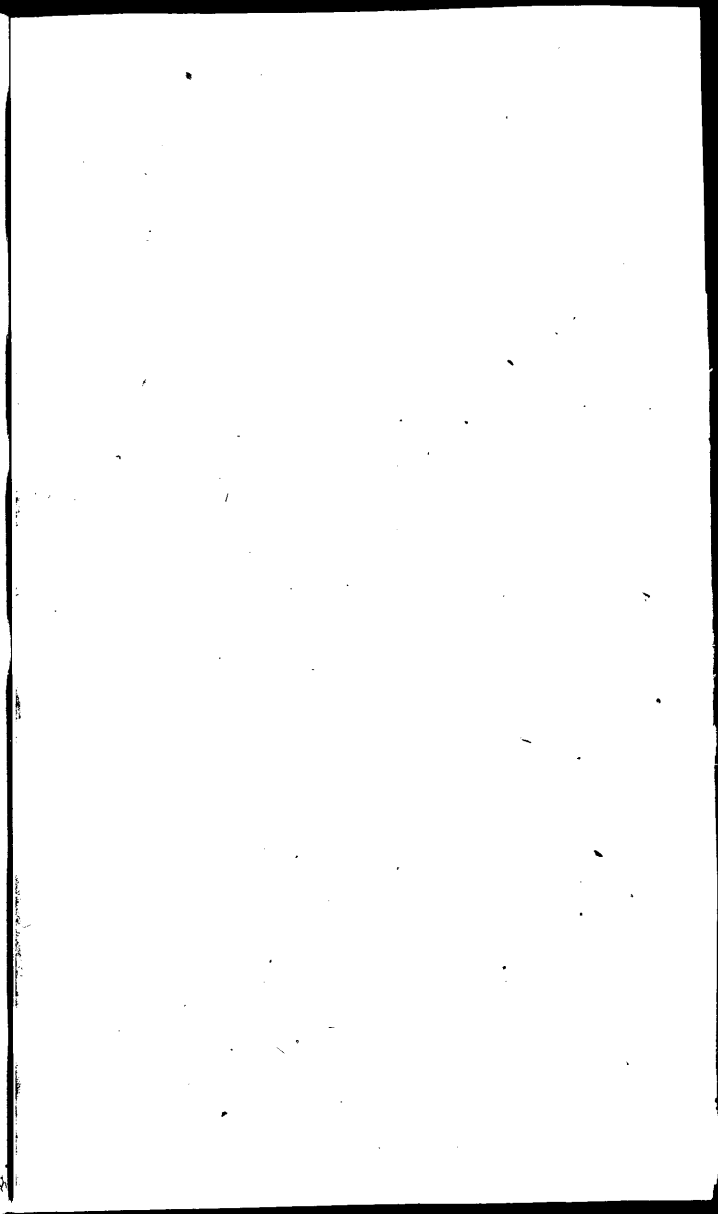
Dan zing ik u, ô Vriendſchap!
Dan zing ik, vol verrukking,
Uw liefde, ô groote God!
Dan ding ik naar den zangprijs,
Der juichende Choraalen.
Door 't loflied voor natuur.

In de Boekwinkel van A. B. SAKES, op 't Water
 bij de Papenbrug te Amsteldam, zijn, onder ande-
 ren, nog de volgende Werken gedrukt en te be-
 koomen :

- P. Mocus*, Onderwijs in den Godsdienst voor de Jeugd. 8vo. f :- 4 -
 Beknopte Natuurlijke Historie, of Beschrijv. en *Afb. der Vierv.*
Dieren, Vogelen, Viscchen, Insecten, Planten, Mineralen,
 &c. waarvan reeds 25 Stukjes het licht zien, met 92
 Plaatcn, waarop meer dan 300 bijzondere voorwerpen af-
 gebeeld zijn. gr. 4to. elk Stukje à f :- 6 -
 ——— Idem, met fraaije na 't leven gecouleurde Plaatcn,
 elk Stukje. à f :- 14 -
 (NB. Dit Werk wordt nog voortgezct.)
- J. W. van Archenholtz*, Tafreel van *Engeland*, in 3 Dee-
 len, Compl. uit het Hoogd. vertaald. gr. 8vo. f 5- 8 -
 ——— Idem, het 3de Deel apart. f 2- : -
- Rhijn-Atlas, of Beknopte Beschrijving van den *Rhijnstroom*,
 benevens de Steden, Dorpen en Plaatsen, van deszelfs Oe-
 vers gelegen. Verrijkt met eene nieuwe groote vels *Kaart*
 v. d. *loop des Rhijns* &c. en 34 fraaije *Plaatcn*, zijnde
 Gezichten van de voorttrelijkste Oorden in *Zwitserland, den*
Elzas, het Duitsche Rijk, Cleefslan, en ons Vaderland,
 meest alle aan de Oevers des *Rhijns* gelegen. *Tweede*, ver-
 beterde en vermeerderde, *Druk*. gr. 4to. f 4- 16- : -
 ——— Idem, met iste *Plaatdrakken*, op Zwaar pap. en
 geheel met *Couleurcn* gedekte *Kaart*. f 7- : -
- J. A. Backer*, Mengelingen uit mijne *Portefeuille*, in vier
Afdeelingen, in proza en poëzij, in 2 Deelen Compl.
 gr. 8vo. f 3- 12 -
- Nieuwe *Volksliedjens* tot Nut van 't *Algemeen*, in 4 Stuk-
 jes. Compl. f :- 12 -
- Beknopte *Lessen* voor *Jonge Juffers*, die eenmaal een goed
Huwelijk wenschen te doen; of beantwoording der *Vraag*:
Hoe zal een Jonge Juffer zig vormen dat zij Liefde en Hoog-
achtung waardig zij? door *A. Meijer*. Uit het Hoogd. naar
 de 5de *Uitgaave*. 2de *Druk*. gr. 8vo. f :- 14 -
- Naamlijst (een geheele *Compleete*) van *Nederduitsche Boe-*
ken, als mede van *Frausche en Latijnsche Werken, &c.*
Kenstprenten, Pourtr. Landkaarten, enz. Gedurende de
 jaaren 1790 tot 1797 in ons *Vaderland* uitgekomen. Met
 de nodige *Registers*. gr. 8vo. f 11- 16 -
 (Wordt *Maandelijks* met 2 Nos. ieder à 1 *Suiver* voortgezct.)
- Naamlijst van *Boken*, die ter *vermaaling* zijn aangekondigt,
 sedert den jaare 1790 tot 1797. Compl. gr. 8vo. f 10- 19 -
 (Wordt *Maandelijks* met een No. à 3 *St.* voortgezct.)
- Pourtrajt* van *G. Washington*, in *Med.* met een *Onder-*
schrift van *Dr. Themmen*. f :- 8 -
- Silhouet* van *Petron. Moens*, met een *Onderschrift* van *A.*
Fokke, Simonsz. f 2- 8 -

3010/126

A decorative border made of a laurel wreath, consisting of two parallel lines of leaves and berries, framing the central text.

DOOR
PETRONELLA MOENS.

1798.

